

river scapes

IN FLUX

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.

4 สารจากผู้อำนวยการสถาบันเกอเธ่ เวียดนาม FOREWORD
7 บทนำ INTRODUCTION

VIETNAM

12 ทราน หลง / TRAN LUONG
14 เหงียน ธิ ธาน ไหม / NGUYEN THI THANH MAI
16 ฟาน ธา เหงียน / PHAN THAO NGUYEN
18 หลง ฮู ทริน / LUONG HUE TRINH
20 เหงียน เตอ ซัน / NGUYEN THE SON

THAILAND

22 อภิศักดิ์ สนั่นจิต / APISAK SONJOD
24 อโนทัย นิติพล / ANOTHAI NITIBHON
26 เจษฎา ตั้งตระกูลวงศ์ / JEDSADA TANGTRAKULWONG
28 สุธธีรัตน์ ศุภปริญญา / SUTTHIRAT SUPAPARINYA

CAMBODIA

30 เอริน กลีสัน / ERIN GLEESON
32 ลิม โศกจันลินา / LIM SOKCHANLINA
34 ธาน โศก / THAN SOK
36 วุธ ไลโน / VUTH LYNO

INDONESIA

38 เอ็ด ดาร์มาวัน / ADE DARMAVAN
40 อัคหมัด กฤษกฐา / ACHMAD KRISGATHA
42 บุดี ธารมาวัน / BUDI DHARMAWAN
44 มาฮาร์ดีกา ยูดา / MAHARDIKA YUDHA
46 วอค เดอะ ร็อค / WOK THE ROCK

MYANMAR

48 ไอโอลา เลนซี / IOLA LENZI
50 อัง โก / AUNG KO

PHILIPPINES

52 คลาโร เจอาร์ รามิเรซ / CLARO JR. RAMIREZ
54 คริสติน่า “โกลดี้” โพลลาดอร์ / CHRISTINA “GOLDIE” POBLADOR
56 จอน โรมีโร / JON ROMERO
58 IMPRINT

นิทรรศการสัญจร EXHIBITION TOUR 2012 - 2013

ฮานอย / HANOI
เวียดนาม / VIETNAM

โฮจิมินห์ / HO CHI MINH CITY
เวียดนาม / VIETNAM

กรุงเทพฯ / BANGKOK
ประเทศไทย / THAILAND

พนมเปญ / PHNOM PENH
กัมพูชา / CAMBODIA

จาการ์ตา / JAKARTA
อินโดนีเซีย / INDONESIA

มานิลา / MANILA
ฟิลิปปินส์ / PHILIPPINES

<http://blog.goethe.de/riverscapes>

นิทรรศการ

Riverscapes IN FLUX

โครงการศิลปะนานาชาติว่าด้วยวัฒนธรรมด้านสิ่งแวดล้อม
ในหัวข้อภูมิทัศน์ริมฝั่งน้ำแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

อัลมูธ เมเยอร์-โซลลิทซ์

ผู้อำนวยการสถาบันเกอเธ่ประจำประเทศเวียดนาม

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีลักษณะเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ ทั้งแม่น้ำแดง แม่น้ำโขง แม่น้ำอิรวดี และแม่น้ำเจ้าพระยา ถือเป็นเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนที่ใดในโลก สายน้ำเหล่านี้เป็นทั้งท่อน้ำเลี้ยง เส้นทางคมนาคม เส้นทางการค้า และแหล่งระบบนิเวศที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ไม่เพียงแต่เฉพาะประชากรในท้องถิ่น ลำน้ำสายหลักนี้เป็นทั้งแหล่งอาหาร และแหล่งพลังงานที่อบอุ่นอีกหลายชีวิตทั่วทั้งภูมิภาค อย่างไรก็ตามการใช้ประโยชน์จากแม่น้ำ และผลพวงจากการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมที่เจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็วได้สร้างความเสียหายในระยะยาวต่อพื้นที่ลุ่มแม่น้ำ

นอกจากนี้ผลกระทบจากสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เข้าขั้นวิกฤตยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น ความผันผวนของธรรมชาติที่มีทั้งอุทกภัยสลับกับภัยแล้งสร้างความเสียหายต่อแหล่งที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตริมฝั่งน้ำ รวมถึงผู้คนอีกหลายล้านชีวิต

โครงการศิลปะ “Riverscapes IN FLUX” ซึ่งริเริ่ม และจัดโดยสถาบันเกอเธ่ประจำประเทศเวียดนาม มุ่งนำเสนอประเด็นเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมในบริบทใหม่ โดยผู้จัดงานได้เชิญศิลปินรุ่นใหม่จากประเทศเวียดนาม ไทย กัมพูชา พม่า อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ มาสร้างสรรค์ผลงานที่สะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในปัจจุบันทั้งทางด้านสิ่งแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่บริเวณพื้นที่ลุ่มแม่น้ำของแต่ละประเทศที่กำลังประสบ โดยโครงการดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากภัณฑารักษ์ผู้มีประสบการณ์จึงเป็นที่มาของผลงานศิลปะ 17 ชิ้น ในรูปแบบของศิลปะจัดวางสื่อผสม ชุดภาพถ่าย วิดีโอ และศิลปะจัดวางวัตถุ นิทรรศการดังกล่าวเปิดตัวที่กรุงฮานอยเป็นที่แรก หลังจากนั้นสถาบันเกอเธ่มีโครงการไปจัดแสดงต่อที่กรุงโฮจิมินห์ และเดินสายจัดแสดงที่กรุงเทพฯ พนมเปญ จาการ์ตา และมะนิลา พร้อมทั้งกิจกรรมการจัดฉายภาพยนตร์ และกิจกรรมส่งเสริมการศึกษา และวัฒนธรรม

ผลงานศิลปะแต่ละชิ้นแตกต่างกันหลากหลายกันไปตามปัญหาที่แต่ละท้องถิ่นประสบ อัง โก จากประเทศพม่าเจ้าของผลงานเรือแตรัมสีที่ทำจากผ้าใบเป็นผลงานที่รำลึกถึงคนหาปลาแถบลุ่มแม่น้ำอิรวดี ปัจจุบันพวกเขาต้องทิ้งอาชีพนี้เนื่องจากมีการก่อสร้างเขื่อนขนาดใหญ่ซึ่งเป็นเหตุให้ปลาในแม่น้ำสูญพันธุ์ ธาน โศก จากประเทศกัมพูชานำเสนอศิลปะจัดวางโดยใช้หุ่นไล่กาที่ยืนคว้งคว้างกลางทุ่งนาที่เสียหายเพราะถูกน้ำท่วม เหวียน ธิ ธาน ไหม จากประเทศเวียดนามเล่าเรื่องราวของผู้ประสบอุทกภัยครั้งใหญ่เมื่อปี 1999 ที่เมืองเว้ ผ่านผลงานศิลปะจัดวางที่ประกอบด้วยกล่องไม้ 60 ใบที่ภายในบรรจุสิ่งของที่ไหลมาตามแม่น้ำหวง เช่น รองเท้า และรองเท้าแตะ ผู้ชมจากประเทศอื่นที่เคยประสบเหตุการณ์เช่นเดียวกันสามารถเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับผลงานชิ้นนี้ด้วยการเพิ่ม ของที่ย้ำเตือนความทรงจำอันโหดร้ายของตัวเองเข้าไป

สถาบันเกอเธ่มุ่งเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความตระหนักรู้ถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรวมถึงมรดกทางวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ผ่านนิทรรศการศิลปะ ท่านสามารถติดตามข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมอื่นๆ และร่วมแสดงความคิดเห็นได้ที่ <http://blog.goethe.de/riverscapes/> สถาบันเกอเธ่หวังเป็นอย่างยิ่งว่าศิลปินและผู้เข้าชมงานจะได้แลกเปลี่ยนทัศนะกันโดยก้าวข้ามผ่านเส้นแบ่ง เจกเซนสายน้ำที่ไหลข้ามพรมแดน

Riverscapes IN FLUX

AN INTERNATIONAL ECO-CULTURAL ART PROJECT ON THE RIVER LANDSCAPES IN SOUTHEAST ASIA

ALMUTH MEYER-ZOLLITSCH

DIRECTOR OF THE GOETHE-INSTITUT VIETNAM

The Red River and the Mekong, the Irrawaddy and the Chao Phraya: Southeast Asia is characterized by major river landscapes like no other region in the world. They are lifelines and transport routes, economic roads and vital ecosystems. The waterways secure food production and energy supply not only for the local population but often for a vast region. However, the economic exploitation of the rivers and the consequences of dynamic socio-economic development have caused long-term damage to the river landscapes.

Furthermore, the effects of climate change pose an additional threat to these already endangered ecosystems. The extreme fluctuation between flooding and water scarcity threatens to destroy the habitat along riverscapes and thus the existence of millions of people.

The art project "Riverscapes IN FLUX", conceptualized and organized by the Goethe-Institut in Vietnam, seeks to create a discourse on this key ecological issue in a new context. The Goethe-Institut invited young artists from Vietnam, Thailand, Cambodia, Myanmar, Indonesia and the Philippines to reflect in their work the ecological as well as socio-economic and cultural changes that the riverscapes in these countries are currently experiencing. Supported by experienced curators, 17 art works have been created: multimedia installations and photo series, videos and object installations. The exhibition, which will celebrate its opening in Hanoi and will subsequently be shown in Ho Chi Minh city, will then tour Bangkok, Phnom Penh,

Jakarta and Manila, accompanied by film screenings and various educational and cultural activities.

The resulting artworks are as varied as the problems faced by the people along their respective rivers. Aung Ko from Myanmar with his painted boat made from canvas memorializes the fishermen along the Irrawaddy: they have had to give up because the construction of a massive dam causes the extinction of the fish in the river. Than Sok from Cambodia presents an installation of traditional scarecrows that are rendered useless with rice fields no longer yielding crops due to the floods. Nguyen Thi Thanh Mai from Vietnam recalls the victims of the dramatic flood in Hue in 1999 with her installation of 60 wooden boxes displaying objects found along the Huong River, like shoes and sandals. Her work is intended to be an interactive installation: visitors of the exhibition in other countries that have been equally struck by great floods can add objects in memory of their victims.

With this art project, the Goethe-Institut wants to contribute to raising awareness about the invaluable ecological and cultural heritage of the major river landscapes in Southeast Asia. Accompanying events and especially the exhibition blog offer room for discussion:

<http://blog.goethe.de/riverscapes/>

We hope for a lively exchange between artists and visitors that will flow beyond borders – just like the rivers themselves.

Riverscapes IN FLUX

สายน้ำแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นทั้งน้ำหล่อเลี้ยง
และบททดสอบของชีวิต

ไอโอลา เลนซี

ภัณฑารักษ์ และนักวิจารณ์งานศิลปะ

ธรรมชาติเป็นองค์ประกอบที่หล่อหลอมวิถีชีวิตของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งทางด้านสังคม ศาสนา และศิลปะมาตั้งแต่ยุคโบราณ ในด้านาน พิธีกรรม และประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ น้ำครองตำแหน่งที่มีความสำคัญ

เหนือสิ่งใด (1) สายน้ำเชื่อมโยงประชากรจากหลากหลายวัฒนธรรมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นหนึ่งเดียว เส้นทางการค้า ทั้งทางแม่น้ำ และทางทะเลนำมาซึ่งการแลกเปลี่ยนทักษะและภูมิปัญญา (2) แต่ปัจจุบันพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ถูกใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่อาจเป็นบ่อเกิดของปัญหาร้ายแรง สำหรับรัฐบาล แม่น้ำเป็นแหล่งพลังงานไฟฟ้า แต่การสร้างเขื่อนทำให้ระบบนิเวศน์เสียสมดุลไม่เพียงแต่ในพื้นที่นั้นๆ แต่กลุ่ลลามข้ามเขตแดนไปยังประเทศอื่นๆ ด้วย และปฏิเสธไม่ได้ว่าในกระบวนการอุตสาหกรรมแม่น้ำกลายเป็นแหล่งรับของเสียจากโรงงาน

กึ่งกันสาขของแม่น้ำโขง ที่มีต้นกำเนิดจากประเทศจีน ไหลผ่านพม่า ลาว กัมพูชา ไทย และเวียดนามกลายเป็นแหล่งทรัพยากรที่สายประเทมุ่งหาผลประโยชน์ ขณะเดียวกันก็มีกลุ่มคนที่อ้างเรื่องการพัฒนา และการอนุรักษ์ ดังนั้นในแถบที่ยังทำการเกษตรกรรมเป็นหลัก สายน้ำคือจุดที่ความเป็นโลกสมัยใหม่และวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมเข้ามาบรรจบกัน (3) ความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไปก่อให้เกิดภาวะตึงเครียดในระดับนานาชาติ เนื่องจากแต่ละประเทศต่างช่วงชิงอำนาจเหนือทรัพยากรอันมีค่าเหล่านี้ (4) ปัญหาสิ่งแวดล้อมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทวีความรุนแรงอย่างมากเมื่อเทียบกับภูมิภาคอื่นๆ เนื่องจากสังคมเมืองเพิ่งเริ่มก่อตัว รวมถึงประชาชน และชุมชนก็มีบทบาทน้อยมากในการกำหนดนโยบายของรัฐบาลที่ควรจะเป็นตัวแทนของพวกเขา ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ในนโยบายการเมืองและสังคม

นิทรรศการ IN FLUX ริเริ่มโดยสถาบันเกอเธ่ ประจำกรุงเทพฯ มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ศิลปะในการแสวงหาความจริงของภูมิทัศน์ริมฝั่งน้ำ รวมถึงชนบทประเพณี และปัญหาสิ่งแวดล้อมในศตวรรษที่ 21 เป็นการมอบโอกาสที่สำคัญให้ประชากรในภูมิภาคในการจัดการกับการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทางด้านสังคม การเมือง และวัฒนธรรมไม่ว่าจะบนแผ่นดินใหญ่ หรือพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน ผลงานศิลปะ 17 ชิ้นโดยศิลปินท้องถิ่นผ่านการคัดสรรโดยภัณฑารักษ์ 6 คน แม้หัวข้อจะจำกัดอยู่แค่ภูมิภาคเอเชียแต่ประเด็นดังกล่าวก็มีความเป็นสากล ผู้ร่วมแสดงผลงานสร้างความตระหนักถึงปัญหาท้องถิ่นแก่ผู้ชมทั่วโลก ผลงานเหล่านี้สร้างสรรค์จากความรู้ในสหสาขาที่มุ่งสะท้อนภาพรวมของปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบันที่สมาชิกในสังคมลุกขึ้นสู้กับเคราะห์กรรมจากภัยธรรมชาติที่บางครั้งไม่ลงรอยกัน ในฐานะเส้นเลือดใหญ่แห่งภูมิภาค แม่น้ำโขงเป็นจุดเริ่มต้นของFLUX แต่ทว่าศิลปินริมฝั่งน้ำจากอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และประเทศแถบลุ่มน้ำโขงหยิบเอาสถานการณ์สำเนาที่นำเสียมมาเป็นประเด็นหลักในงานของพวกเขา

ศิลปินแต่ละคนใช้เทคนิคและแนวทางแตกต่างกันไปในการถ่ายทอดแนวคิดหลักที่เป็นแกนกลาง นั่นคือความเปลี่ยนแปลงและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ทลายคนดึงชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา หรือให้ชุมชนตระหนักถึงความ

เสียหายเหล่านี้ ผลงานบางชิ้นผ่านการตกตะกอนตามเวลา และสถานที่ นอกจากนั้นมีการบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ดังกล่าวไว้ให้ผู้ชมได้ศึกษาด้วย

หลายชีวิตริมฝั่งน้ำนำเสนอมุมมองอย่างตรงไปตรงมา แสดงการเผชิญหน้ากันระหว่างประเพณีดั้งเดิมกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เป็นต้นตอของความเสียหาย และผลเสียต่างๆ เหล่าศิลปินแสดงนัยต่อผลพวงทางด้านศีลธรรม และวัฒนธรรม แต่แทนที่จะสรุปเพียงฝ่ายเดียว พวกเขาเพียงแค่อ้างอิง ฟาน เฮา เหวียน ศิลปินสื่อผสม และการแสดงจากไซ่ง่อนเจ้าของผลงานวิดีโอ “Mekong Mechanical” และ อัง โก จากพม่าผู้สร้างสรรค์เรือผ้าแต้มสีและศิลปะจัดวางโดยใช้ของเล่นเด็กในชื่อชุด “The Sights Viewed from Boats” ต่างตีแผ่ชีวิต และวิถีการทำมาหากินริมฝั่งน้ำ เหวียน เพียงบันทึกความเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นกลาง ในขณะที่ อัง โก นำเสนอภาพของแม่น้ำที่จับต้องมองเห็นได้ กับภาวะที่ผืนผืนจากมุมมองของคนบนเรือได้อย่างสอดคล้องประสานลงตัว ผลงานทั้งสองชิ้นสะท้อนความผันแปร ความสับสนวุ่นวายที่เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทั้งทางสิ่งแวดล้อม และสังคมของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน

ผลงานชุด “Rising Tonle Sap” โดยศิลปินชาวกัมพูชา ลิม โศกจันลินา เป็นภาพถ่ายการแสดงที่มีความงดงามและศักดิ์สิทธิ์เป็นภาพก่อนน้ำแข็งที่กำลังละลายล่อยล่งไปตามแม่น้ำโตเล ซาป ไม่เพียงแต่มีความงามด้านสุนทรียะ แต่สะกิดให้เกิดคำถามในใจ ทว่าท่าที่ส่งางามแสดงถึงความเปลี่ยนแปลงและความสูญเสียเป็นผลจากธรรมชาติที่ถูกคุกคาม และภูมิอากาศที่ผันแปร หากวิเคราะห์ในภาพรวมก็เป็นการแสดงถึงวัฏจักรของชีวิต ศิลปินจากเมืองเว้ เหวียน อี ฮาน โหม ผู้สร้างสรรค์ผลงาน “The Vestiges” ซึ่งเป็นการรวบรวมเท้าและที่ถูกทิ้งขว้างหลังเหตุการณ์น้ำท่วมที่เมืองเว้ในปี 1999 ผลงานชิ้นนี้เปิดโอกาสให้ผู้ชมในแต่ละประเทศที่จัดแสดงมีส่วนร่วมด้วยการเติมสิ่งของเข้าเตือนความทรงจำของตัวเองเข้าไป เป็นงานศิลปะจัดวางที่ผันเปลี่ยนไปตามเวลา และสถานที่ เป็นการหล่อหลอมความทรงจำ และความสูญเสีย ขณะเดียวกันก็เป็นการฟื้นฟูจิตใจในระดบัปัจเจกบุคคล และระดับชุมชน รองเท้าและพลาสติกที่อัดแน่นอยู่เต็มกล่องไม้ เรียงสูงตระหง่านจนถึงหลังคาทำให้งานชิ้นนี้ไม่เพียงสะท้อนแนวคิดเรื่องสิ่งแวดล้อม แต่ยังให้ความหมายในเชิงปรัชญาในมุมมองที่กว้างขึ้น

อาร์มณีย์เสียดสี และสูญเสีย ปรากฏอยู่ในงานของศิลปินชาวกัมพูชาที่ชื่อ ฮาน โศก เจ้าของผลงาน “Middle ground” ที่ประกอบด้วยวิดีโอ และหุ่นโลกที่ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่เพราะไรนาถูกน้ำท่วมเสียหายหมด “Middle ground” เป็นแนวคิดที่คุ้นเคยกันดีเกี่ยวกับความไม่แน่นอน และความไร้แก่นสารผ่านภาพชนบทที่มีความหมายต่อชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นการวิพากษ์วงจรที่ไม่จบสิ้น และผลเสียจากน้ำมือมนุษย์

อาร์มณีย์ขึ้นแบบลดทอนถูกนำมาใช้ในงานของศิลปิน วอค เดอะ ร็อค ในผลงาน “Bandar Raya Snack” รถาเล้งขายของแบบเตี้ยๆจากปลาซัดเกอร์ให้แก่ประชาชนผู้ทิวไทย แต่ทว่ามาพร้อมกับแผ่นพับที่แจ้งว่าปลาซัดเกอร์ไม่สามารถกินเป็นอาหารได้เนื่องจากปลานชนิดนี้อาศัยอยู่ในแม่น้ำที่ได้รับสารพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมบนเกาะชวา ศิลปินวิพากษ์สังคมผ่านการผลิต และความไร้แก่นสาร ซึ่งเป็นเครื่องมือที่พวกเขานิยมใช้ในการถ่ายทอดความรู้สึก (5) เป็นการตอกย้ำความรู้สึกของพลเมืองที่ไม่ยินดียินร้ายและใช้ชีวิตให้ดีที่สุดตามสภาพ ผลงานวิดีโอและศิลปะจัดวางที่แผ่ความขี้เลื่อยของมาร์ติกา ยูดา ตีแผ่ความจริงของกรุงจาการ์ตาในปัจจุบัน โดยนำสิ่งของพลาสติกที่เก็บได้จากแม่น้ำอังเกมาจัดวางเป็นงานศิลปะ ปลาซัดเกอร์นี้ทำไค่นในละแวกรู้สึกเหมือนได้กินปลาจริง ๆ

เหวียน เตอ ชัน จากกรุงฮานอย เจ้าของภาพถ่ายและวิดีโอจัดวางนำเพลงโฆษณาชวนเชื่อเรื่องความสัมพันธ์เวียดนาม – จีนที่คุ้นหูมาประกอบภาพถ่ายบันทึกความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม แสดงถึงแม่น้ำแดงที่ไหลผ่านจีน และเวียดนาม บริเวณใกล้กับชายแดนจีน ผลงานชิ้นนี้อาจตีความว่าเป็นการสั่งสอนหรือเป็นการเบี่ยงเบนขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้ชม และแสดงนัยถึงข้อห้ามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ข้ามพรมแดน และความไม่ลงรอยกันระหว่างภาพลักษณ์ของชาติกับความเป็นจริง แผ่ นัยถึงเพื่อนบ้านผู้ทรงอิทธิพลของเวียดนามที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ

ศิลปินคนอื่นใช้แนวทางด้านสารคดี/มนุษย์วิทยา เช่น ศิลปินจากจาการ์ตา อัคหมัด กฤษกา เจ้าของผลงานวิดีโอจัดวาง “Flood Canal” ที่ใช้เสียงเป็นสื่อสะท้อนถึงภาวะความตึงเครียดของเมืองที่ใหญ่ที่เปลี่ยนไปแต่ไม่ใช่นานาทางที่ขึ้น บูด อารมวีน เจ้าของผลงาน “By the River of Love” ซึ่งเป็นชุดภาพถ่ายที่บรรยายชีวิตลุ่มน้ำโชโลนเกาะชวาที่เปลี่ยนไปเนื่องจากปัญหาสิ่งแวดล้อม นักประพันธ์เพลงชาวไทย โอนทัย นิดพล กับผลงานวิดีโอจัดวางประกอบเสียง “Loi Krathong” ที่วิพากษ์ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมที่เปลี่ยนไปผ่านบทสัมภาษณ์ และเสียงดนตรี ตามประเพณีโบราณเทศกาลลอยกระทงเป็นการแสดงความเคารพต่อธรรมชาติ แต่

ปัจจุบันองค์ประกอบของลัทธิบริโภคนิยมลดคุณค่าของงานศิลปะ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวแฝงอยู่ในงานชิ้นนี้ด้วย

ศิลปินบางกลุ่มเลือกที่จะใช้ภาวะความตึงเครียดด้านจิตใจผ่านการผสมผสานระหว่างสิ่งยั่วยุทางสายตา กับสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ศิลปินชาวฟิลิปปินส์ คริสติน่า โปบลาดอร์ เธอเป็นที่รู้จักในฐานะผู้จัดแสดงศิลปะจัดวางโดยใช้ประสาทสัมผัสการดมกลิ่นจากผลงานชื่อ “Fragrance of the Marikina River” ซึ่งเป็นงานที่ท้าทายความถึงประวัติศาสตร์ และทางแก้ปัญหา ทั้งยังนำเสนอมากกว่าประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อม โดยผสมผสานความประณีตบรรจงของชวบน้ำหอมที่ใช้ศิลปะการเป่าแก้วเข้ากับความเป็นจริงในเชิงเหินแสม ด้วยชื่อของผลงานที่แสดงนัยถึงกลิ่นไม่พึงประสงค์ของแม่น้ำมาริกินาที่น้ำเสีย

ศิลปินไทย เจษฎา ตั้งตระกูลวงศ์ กับผลงานประติมากรรมเรือหาปลา “Chi River” และ สุทธิรัตน์ ศุภปริญา เจ้าของผลงานวิดีโอจัดวาง “My Grandpa’s Route Has Been Forever Blocked” ที่มีการทวนรำลึกถึงความหลังและประวัติศาสตร์ของครอบครัวเพื่อเปรียบเทียบกับแม่น้ำในอดีตกับปัจจุบัน ผลงานชิ้นนี้มีการใช้เสียงชื่อถือเป็นการข้ามศาสตร์ และแสดงถึงความเข้าใจต่อเสียงที่มีความหมายต่อชีวิตในชุมชนได้แก่ งานของนักแต่งเพลงและนักดนตรีจากกรุงฮานอย หลวง เว ทริน กับงานแนวทดลอง “Black Circle” ที่ร้อยเรียงเรื่องราวภัยพิบัติทางธรรมชาติเข้ากับเสียงดนตรี และเสียงร้องเพลงพื้นเมืองทางใต้ “ไคตุ” ซึ่งเป็นดนตรีของราชสำนักเมืองเว้ การสอดคล้องประสานกันระหว่างภาพและเสียงก่อให้เกิดเป็นความเปรียบเทียบที่แสดงการต่อต้านเรื่องผลประโยชน์ และอำนาจของเวียดนามในปัจจุบัน ศิลปินชาวกัมพูชา วุธ โลโน กับผลงาน “Rise and Fall” นำเสนอเสียงของแม่น้ำที่ตั้งอกมาจากบ้านหลังเล็กที่ลักษณะคล้ายศาลพระภูมิของชาวกัมพูชา และสุดท้ายศิลปินชาวฟิลิปปินส์ จอน โรเมโล กับผลงาน “Sound Bridge” ซึ่งสามารถโต้ตอบกับผู้ชมได้ด้วยการระบบวงจรไฟฟ้าเมื่อได้รับสัมผัสก็จะเปลี่ยนพลังงานไฟฟ้าเป็นพลังงานเสียงที่เดินทางผ่านน้ำ เป็นงานสร้างสรรค์แนวทดลองที่ทำให้เราได้รู้ว่าแม้การกระทำเพียงเล็กน้อยก็มีผลต่อสิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น “Sound Bridge” สะท้อนปัญหาสิ่งแวดล้อมในบริบทที่กว้างขึ้น และเรียกร้องให้ผู้ชมลงมือทำอะไรบางอย่างเพื่อผลในระยะยาว

ผ่านงานศิลปะและการใช้แม่น้ำเป็นสัญลักษณ์ นิทรรศการ Riverscapes in FLUX กำลังกล่าวถึงปัญหาที่น้ำท่วมมากที่สุดในยุคนี้ ความพยายามในการแสวงหาความสมดุลระหว่างความต้องการทางเศรษฐกิจ กับอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างของความเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความล้นหลามในการกำหนดชะตากรรมของสายน้ำ สิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือแม่น้ำที่เคยเป็นแหล่งพักพิงของสิ่งมีชีวิตกลายเป็นบททดสอบที่โหดโหด ผลงานเหล่านี้มุ่งตั้งคำถามมากกว่าการกำหนดคำตอบตายตัว แม้จะเป็นด้านมืดแต่ก็นำเสนออย่างวิจิตรบรรจง เป็นมิติที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเพื่อนำเสนอมุมมองที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน

- (1) Hilda Soemantri, Jim Supangkat, Jean Couteau eds., “Visual Art-Indonesian Heritage”, Archipelago Press, 1998, pp. 22-25 on the place of nature and the elements in traditional Indonesian art. See also Ian Glover, Peter Bellwood eds., Southeast Asia from prehistory to history, RoutledgeCurzon, London & NY, 2004, Pierre-Yves Manguin, ‘The Early Maritime Polities’, pp. 296-298 on China’s historic interest in Funan ports and rivers as crucial to her trading activities.
- (2) Victor Lieberman, “Strange Parallels Southeast Asia in Global Context”, c. 800-1830, Cambridge University Press, New York, 2003, pp. 212-221 on the Mekong, Irrawaddy, and Chaophraya and early riverine and maritime trade.
- (3) HD Evers, Rudiger Korff eds., “Southeast Asian Urbanism”, “The Meaning and Power of the Social Space”, ISEAS, Singapore, 2000, p. 25 on the relative slowness of urbanization and reluctance to abandon village life; see also p. 26 on the environmental problems linked to modernisation and urbanization in Southeast Asia.
- (4) “The Economist on-line”, ‘Banyan- One dam thing after another’, November 12, 2011, where political friction between China and Southeast Asian countries on the Mekong is discussed in connection with dam-building.
- (5) Indonesian artists such as Heri Dono, Eko Nugroho, Agus Suwage, and members of Apotik Komik, amongst others, are notorious for using humor to convey darker realities in their work.

Riverscapes IN FLUX

SOUTHEAST ASIAN RIVERS AS SITES OF LIFE AND STRIFE

IOLA LENZI

CURATOR AND ART CRITIC

Nature and its elements have structured Southeast Asian social, religious and artistic life from pre-modern times, water holding a supreme place in mythology, ritual, and economic history **(1)**. Despite the diversity of its people, Southeast Asia has been cemented by its waters, regional syncretism fostered by the exchanges of ideas resulting from riverine and sea trade **(2)**. But today, Southeast Asia's geographic porousness may also harbour a negative impact. For governments, rivers are sources of hydroelectric capacity. Dam-building however threatens ecological balance locally and across national boundaries, and rivers, indispensable to industry, are dumping-grounds for industrial garbage.

Major waterways such as the Mekong, born in China, crossing Myanmar, Laos, Cambodia, Thailand, and Vietnam, are therefore sites of contestation, simultaneously claimed by partisans of development and conservation. Thus, in still predominantly rural Southeast Asia, the river embodies struggle between modernity and tradition **(3)**. Changing relationships to water also feed international tension as the different countries sharing it spar over control and resources **(4)**. Global as it is, environmental stress is particularly acute in Southeast Asia where civil society is nascent and individuals and communities often have little say in government decisions made in their name, ecological issues part of greater political and social ones.

Riverscapes IN FLUX, initiated by Goethe-Institut Hanoi, through visual art, investigates the river's scapes, traditions, and 21st century ecological challenges. This examination offers the opportunity, via the river, meaningful to all regional citizens, to tackle the complex and fast-evolving realities - social, political, cultural -, facing mainland and insular Southeast Asia today. The project includes works by 17 regional artists, selected by six regional curators. Though Asian in scope, its relevance is global, the participants bringing local concerns to a universal audience. Specially-commissioned for regional tour, the pieces, many

cross-disciplinary, provide a snapshot of current Southeast Asian social and environmental engagement as members of the public are emboldened to challenge the fate of their surroundings, sometimes at odds with the powers running their nation.

As a vital connecting artery of mainland Southeast Asia, the great Mekong River figures as a geographic starting point for FLUX. However, insular artists from Indonesia and Philippines, and Mekong-country artists too, put other environmentally-tainted waterways at the heart of their work.

Nature and its elements have structured Southeast Asian social, religious and artistic life from pre-modern times, water holding a supreme place in mythology, ritual, and economic history **(1)**. Despite the diversity of its people, Southeast Asia has been cemented by its waters, regional syncretism fostered by the exchanges of ideas resulting from riverine and sea trade **(2)**. But today, Southeast Asia's geographic porousness may also harbour a negative impact. For governments, rivers are sources of hydroelectric capacity. Dam-building however threatens ecological balance locally and across national boundaries, and rivers, indispensable to industry, are dumping-grounds for industrial garbage.

Major waterways such as the Mekong, born in China, crossing Myanmar, Laos, Cambodia, Thailand, and Vietnam, are therefore sites of contestation, simultaneously claimed by partisans of development and conservation. Thus, in still predominantly rural Southeast Asia, the river embodies struggle between modernity and tradition **(3)**. Changing relationships to water also feed international tension as the different countries sharing it spar over control and resources **(4)**. Global as it is, environmental stress is particularly acute in Southeast Asia where civil society is nascent and individuals and communities often have little say in government decisions made in their name, ecological issues part of greater political and social ones.

Riverscapes IN FLUX, initiated by Goethe-Institut Hanoi, through visual art, investigates the river's scapes, traditions, and 21st century ecological challenges. This examination offers the opportunity, via the river, meaningful to all regional citizens, to tackle the complex and fast-evolving realities - social, political, cultural -, facing mainland and insular Southeast Asia today. The project includes works by 17 regional artists, selected by six regional curators. Though Asian in scope, its relevance is global, the participants bringing local concerns to a universal audience. Specially-commissioned for regional tour, the pieces, many cross-disciplinary, provide a snapshot of current Southeast Asian social and environmental engagement as members of the public are emboldened to challenge the fate of their surroundings, sometimes at odds with the powers running their nation.

As a vital connecting artery of mainland Southeast Asia, the great Mekong River figures as a geographic starting point for FLUX. However, insular artists from Indonesia and Philippines, and Mekong-country artists too, put other environmentally-tainted waterways at the heart of their work.

FLUX practitioners adopt different expressive approaches and genres to prod a central topic, environmental change and degradation. Many bring community into their strategy, either initiating community involvement at the time of creation, or else requesting it of gallery-goers at the exhibition-site. Some pieces are performative, evolving over space and time, production processes documented for viewers.

Several, mapping life on the river, transcend the literal aspect of representation. Elucidating the confrontation between tradition and development economics responsible for damage and change, they allude to moral and cultural consequences. But these are probed questioningly, the work exposing discomfort rather than adopting a one-sided critical tack. Saigon performance and multi-media artist Phan Thao Nguyen, with her video "Mekong Mechanical", and Burma's Aung Ko, with his painted cloth boats and children's toy installation "The Sights Viewed from Boats", dissect life and work on the river. Nguyen documents change without judging, while Aung Ko combines the appropriation of tangible river emblems through time, and the suggestion of the unstable perspective one has in a boat. Both pieces convey the shifting, grey-zone complexity that underpins both environmental and social change in contemporary Southeast Asia.

Others are cryptic: Cambodian Lim Sokchanlina's ice piece "Rising Tonle Sap" comprises photographs documenting a poetic, ritualistic performance of melting ice blocks floated down the Tonle Sap river. Aesthetic but also subtly disturbing, the elegant action suggests the change and loss associated with ecological disturbance and climate change, as well, more universally, as the life cycle. Hue artist Nguyen Thi Thanh Mai produces "The Vestiges", a collection of sandals referencing the footwear abandoned in the Hue floods of 1999. In its participatory call to audiences, asked to build the piece as it changes venue by contributing lost items, the time-place-evolving installation embodies a distillate of memory, loss, and reconstruction on

personal and community levels. Monumental, its mangled-plastic-slipper-filled-wooden-crates towering to the gallery ceiling, the installation's formal power takes it beyond its environmental theme to give it wider philosophical meaning.

Tinged with irony as well as loss, is Cambodian Than Sok's "Middle ground", a video and scarecrow piece, the latter never used due to flooding that prevented harvesting. "Middle ground" superimposes regionally-familiar concepts of temporality and nothingness, with rural visual cues meaningful to all Southeast Asians, opposing predictable cycles, and the disruption of man-made environmental change.

Dark humor is also favored by Yogyakarta artist Wok the Rock in his "Bandar Raya Snack". A stylized street-hawker cart, the work proposes Sucker Fish snacks to a hungry public. However, a peruse of the accompanying brochure reveals Sucker Fish as inedible, the species uniquely resilient in the polluted rivers of industrializing Java. Critique via irony and the absurd, standard tools of Indonesian expression reprised by contemporary artists (5), underscores citizens' stoic ability to make the best of untenable situations. Focusing too on adaptability is Indonesian Mahardika Yudha's playful video and found-object piece that brings the reality of contemporary Jakarta physically into the gallery via plastic objects collected in the capital's Angke River. This detritus is 'fished' and sold, so providing residents a livelihood as would fish.

Hanoi's Nguyen The Son's photography and relievo installation juxtaposes the cursive representation of a familiar propaganda song about eternal Vietnamese-Chinese friendship, and black and white photographs documenting environmental degradation. The latter depict the Chinese and Vietnamese sides of the Red River, upstream, close to the Chinese border. The piece, didactic or ironic depending on reading, indirectly addresses the taboo of cross-border relations and the contradiction between national image and reality, suggesting that Vietnam's powerful neighbor to the North is responsible for the abuse of both countries' natural resources.

Others opt for documentary/anthropological approaches: Jakarta's Achmad Krisgata conceptualizes "Flood Canal", a video installation that through textured sound, conveys the persisting tension of the transforming-but-never-improving-monster-metropolis. Budi Dharmawan's "By the River of Love" is a photographic essay describing life on Java's Solo River as it changes due to ecological challenges. Thai artist-composer Anothai Nitibon's video-and-sound Installation "Loi Krathong" comments environmental degradation and shifting culture through interview and music. Traditionally a homage to nature, the Loi Krathong festival today includes a consumerist component evoked by the piece's faint whiff of kitsch.

Some develop formal and psychological tension through the combination of visual seduction and toxicity. Philippines' Christina Poblador, known for her critically-slanted olfactory installations,

produces The “Fragrance of the Marikina River”. The conceptual work, referencing history and choice, offers commentary beyond environmental concerns by merging the exquisite refinement and fragility of its hand-blown glass perfume bottles, with the sardonic reality – suggested by the installation’s title and the noxious scents in the bottles – of Manila’s heavily-polluted, flood-provoking Marikina River.

Thai artists Jedsada Tangtrakulwong, with his sculptural “Chi River” boat-fish-trap forms, and Sutthirat Supaparinya, with her meditative “My Grandpa’s Route Has Been Forever Blocked” video installation, use nostalgia and family history to allusively confront the river’s past with its present.

Pieces dominated by sound testify to regional artists’ ongoing cross-disciplinary tack, and their understanding of sound’s appeal through its connotation of community life. Hanoi composer/musician Luong Hue Trinh creates her experiential “Black Circle” meshing clinically-listed natural disaster data, and a lyrical tapestry of sound and voice comprising amongst other elements “Tai tu” Southern folk music, derived from the court music of Hue. Luong’s audio-visual collage constitutes a subtle metaphor for opposing interests and forces in contemporary Vietnam. Cambodian Vuth Lino’s “Rise and Fall” presents a composition of river noises emerging from a miniature house on stilts that also resembles a traditional Cambodian spirit house. Finally, Pinoy artist Jon Romero’s “Sound Bridge” is an interactive, circuit-bending piece, audience touch electronically converted into sound through water. Conceptual as well as experiential, it uses the universal attraction of sensuous touch to show how actions, however ordinary, have consequences on the environment. Beyond FLUX, “Sound Bridge” takes eco-challenges into a wider context where decisions must be measured for their long-term impact.

Through art and the river-as-symbol, Riverscapes in FLUX tackles one of the most future-defining stresses of this generation, the quest for balance between economic needs, and environmental conservation. Whichever is responsible, a disregard born of social change, or an inability to control the river’s fate, there is no doubting that the river, once ally and source of livelihood, is now a site of strife. The FLUX works, questioning rather than stating, sometimes poetic despite their dark stance, enlarge the project’s ecological framework to offer intersecting perspectives on the complexities of Southeast Asia today.

- (1) Hilda Soemantri, Jim Supangkat, Jean Couteau eds., “Visual Art-Indonesian Heritage”, Archipelago Press, 1998, pp. 22-25 on the place of nature and the elements in traditional Indonesian art. See also Ian Glover, Peter Bellwood eds., *Southeast Asia from prehistory to history*, RoutledgeCurzon, London & NY, 2004, Pierre-Yves Manguin, ‘The Early Maritime Polities’, pp. 296-298 on China’s historic interest in Funan ports and rivers as crucial to her trading activities.
- (2) Victor Lieberman, “Strange Parallels Southeast Asia in Global Context”, c. 800-1830, Cambridge University Press, New York, 2003, pp. 212-221 on the Mekong, Irrawaddy, and Chaophraya and early riverine and maritime trade.
- (3) HD Evers, Rudiger Korff eds., “Southeast Asian Urbanism”, “The Meaning and Power of the Social Space”, ISEAS, Singapore, 2000, p. 25 on the relative slowness of urbanization and reluctance to abandon village life; see also p. 26 on the environmental problems linked to modernisation and urbanization in Southeast Asia.
- (4) “The Economist on-line”, ‘Banyan- One dam thing after another’, November 12, 2011, where political friction between China and Southeast Asian countries on the Mekong is discussed in connection with dam-building.
- (5) Indonesian artists such as Heri Dono, Eko Nugroho, Agus Suwage, and members of Apotik Komik, amongst others, are notorious for using humor to convey darker realities in their work.

ภัณฑารักษ์ CURATOR

เวียดนาม

ทราน หลง

ทราน หลง เกิดเมื่อปี 1960 เป็นศิลปินและภัณฑารักษ์จากเวียดนาม จบการศึกษาจาก Hanoi College of Fine Arts ในปี 1983 และในปีเดียวกันเขาได้ก่อตั้งกลุ่มศิลปินภายใต้ชื่อ Gang of Five ผลงานแนว abstract หรือนามธรรมของเขาเคยนำไปจัดแสดงร่วมกับศิลปินอื่นๆที่สถาบันเกอเธ่ ประจำกรุงฮานอย พิพิธภัณฑ์ประเทศเซตรอนกรูมส์เตอร์ดัม (Museum of the Tropics Amsterdam) งานแสดงผลงานศิลปะร่วมสมัยที่เมืองลิเวอร์พูล (Liverpool Biennial of Contemporary Art 2002) และที่เมืองฟูกูโอกะ (Fukuoka Asian Biennial)

เป็นเวลาลิบปีที่ทราน หลงทุ่มเทกับงานศิลปะจัดวาง และศิลปะการแสดงสด ภาพจิตรกรรมที่เขาวาดมาจากประสบการณ์ และปัญหาที่เขาประสบ เช่น การสูญเสียค่านิยมบางอย่างที่เกิดขึ้นในรุ่นของเขา ในปี 2000 หลงก่อตั้งหอศิลปะร่วมสมัยที่กรุงฮานอย ซึ่งเขาเป็นผู้อำนวยการอยู่ที่นั่นจนถึงปลายปี 2003 ในประเทศเวียดนามเขา คือตัวแทนของศิลปะร่วมสมัยที่มี บทบาทมากที่สุด ทั้งการจัดอบรมให้แก่ศิลปินรุ่นใหม่ หรือจัดเทศกาล และนิทรรศการศิลปะร่วมสมัยที่ได้รับความร่วมมือจากสถาบันเกอเธ่ กรุงฮานอย

Tran Luong, born in 1960, is a visual artist and curator from Vietnam. He finished his studies at the Hanoi College of Fine Arts in 1983; in the same year, he founded the artist collective Gang of Five. His progressively abstract works have been showcased in group exhibitions at the Goethe-Institut Hanoi, Vietnam; the Museum of the Tropics in Amsterdam, the Netherlands; the Liverpool Biennial of Contemporary Art 2002, England; and the Fukuoka Asian Biennial, Japan. For about ten years, Luong has also been concentrating on installations and performative art, which much like his paintings draw from experiences and problems in his own life, for example the loss of traditional values with which his generation is confronted. In 2000, Luong founded the Contemporary Art Centre in Hanoi, which he represented as art director until the end of 2003. He is considered to be the most important mediator of contemporary art in Vietnam; he has organized various workshops for young artists and has curated performance festivals and exhibitions, among others in collaboration with the Goethe-Institut Hanoi.

เป็นเวลาหลายพันปีแล้วที่แม่น้ำอยู่คู่กับพัฒนาการของมนุษย์ ภูมิทัศน์ริมฝั่งน้ำที่สวยงามจับใจโอบอุ้มความรู้สึกและจิตวิญญาณของเรา นิทรรศการ Riverscape IN FLUX เป็นโครงการที่ผสมผสานกันระหว่างงานศิลปะกับการพัฒนาสังคม

ชะตากรรมของ “Đòn ca tài tử” เริ่มขึ้นตั้งแต่สมัยโบราณที่มีเมืองเว้เป็นศูนย์กลาง จากนั้นได้หยั่งรากลึกและกลายเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมแห่งสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง อย่างไรก็ตามมันกำลังได้รับผลกระทบอย่างหนักเนื่องจากวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงความสัมพันธ์ของคนและแม่น้ำที่เสื่อมถอยลง ผลงานศิลปะประกอบเสียง “Vòng tròn đen” (Black Circle) โดย หลวง ฮู ตริน เป็นเรื่องราวความรักที่คลุมเครือซึ่งก่อตัวขึ้นท่ามกลางความวุ่นวายมากมาย

ฝูงปลาที่แหวกว่ายตามกันไปสู่เครื่องทำปลาแห้ง ทำให้เกิดภาพแปลกตาเป็นอีกมุมมองหนึ่งของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง คือผลงานของฟาน เถวียน ที่นำเสนอความขัดแย้งที่ฝังลึกระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นถึงความเล็ดลอดของชีวิตในระบบอุตสาหกรรมในโรงงานทำปลา

งานของเตอ ชั่น สะท้อนคำขวัญของโฆษณาชวนเชื่อในอดีตในแนวป๊อปซึ่งเป็นวัฒนธรรมร่วมสมัย ช่วงแรกที่เป็นการเล่นตลก ขัดแย้งกับช่วงที่สองที่แสดงความจริงอันโหดร้ายผ่านภาษาภาพถ่าย ผู้ชมจะได้ตรึงตรองวาระการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรร่วมกันอย่างยั่งยืนหรือการครอบครองไว้ใช้แต่เพียงผู้เดียว พวกเขาจะเลือกแบบไหน งานศิลปะจัดวางของ เหวียน อี ฮาน ใหม่นำรองเท้าและรองเท้าแตะมาใส่ในกล่องทรงลูกบาศก์ขนาด 3 เมตรหลังน้ำท่วมที่เธอ เฝียน เว้นคือภาพสะท้อนถึงภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงขึ้นในดินแดนทุรกันดารแห่งนี้ โครงสร้างของกล่องไม้ที่เรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบทำให้นึกถึงงานพิธีศพเพื่อรำลึกถึงเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย รองเท้าที่ดูต่ำต้อยด้อยค่า แต่กลับมีพลังในการบอกเล่าเรื่องราวชะตากรรมของผู้ที่เคยเป็นเจ้าของ

นอกจากการผสมผสานศิลปะเข้ากับประสบการณ์ชีวิตแล้ว สิ่งที่โดดเด่นในงานศิลปะร่วมสมัยในฐานะกระแสหนึ่งที่น่าจับตามอง รวมถึงในโครงการนี้ คือทัศนคติของเหล่าศิลปินที่เป็นพลเมืองผู้มีความรับผิดชอบต่อสังคม

Weeping Rivers

For thousands of years now, rivers have been integral to mankind's development. The heart-melting beauty of riverscape has nurtured mankind's feelings and souls.

Riverscape IN FLUX is a complex arts project, a marriage between an academic arts project and a social development project.

The floating fate of “Đòn ca tài tử” started in the ancient capital of Hue, taking root and over time becoming a cultural spirit iconic to the Mekong river delta. However, it is now being heavily affected by changes to the traditional living environment and the deformation of the relationship between mankind and rivers. The sound artwork “Vòng tròn đen” (Black Circle) by Luong Hue Trinh is about an uncertain love story happening under such eventful circumstances.

Schools of catfish fillet, one followed by another, are swimming into a flow on a drying machine, creating an impressive exotic image. From another, more direct view of the Mekong Delta, the artwork by Phan Thao Nguyen presents a deep conflict between natural and cultural environment and economic development objectives, reflecting the unusual coldness of industrialized life in a catfish processing factory.

The Son's artwork reflects an old time propaganda slogan in a typical POP style, represented in a contemporary popular culture. The first part of the artwork is ironic, in contrast with the second part, which is about the cold reality represented in an academic photographic language. Viewers can't but question the choice between sustainable shared universal benefits vs. selfish possession by individual countries in sharing natural resources.

The installation piece by Nguyen Thi Thanh Mai using 3 cubic meters of shoes and slippers collected after many floods in Thua Thien Hue is a reflection of increasingly severe natural disasters happening in the land of hardship. The structure of the cubes of shoes and slippers arranged in an orderly manner reminds viewers of a solemn memorial to the dead. The shoes and slippers, quiet and modest, are so powerful in telling us about the fates of those who once wore them.

Apart from combining arts with real life experiences, what stands out about contemporary arts as a trend in general and about the artworks in this project is the attitude of artists as responsible citizens!

2012

ศิลปะจัดวางที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม
ลิ้นไม้ 60 ลิ้น กับรองเท้าแตะ และสิ่งของต่างๆ

2012

Evolving interactive installation
60 wooden crates and slippers, variable configuration

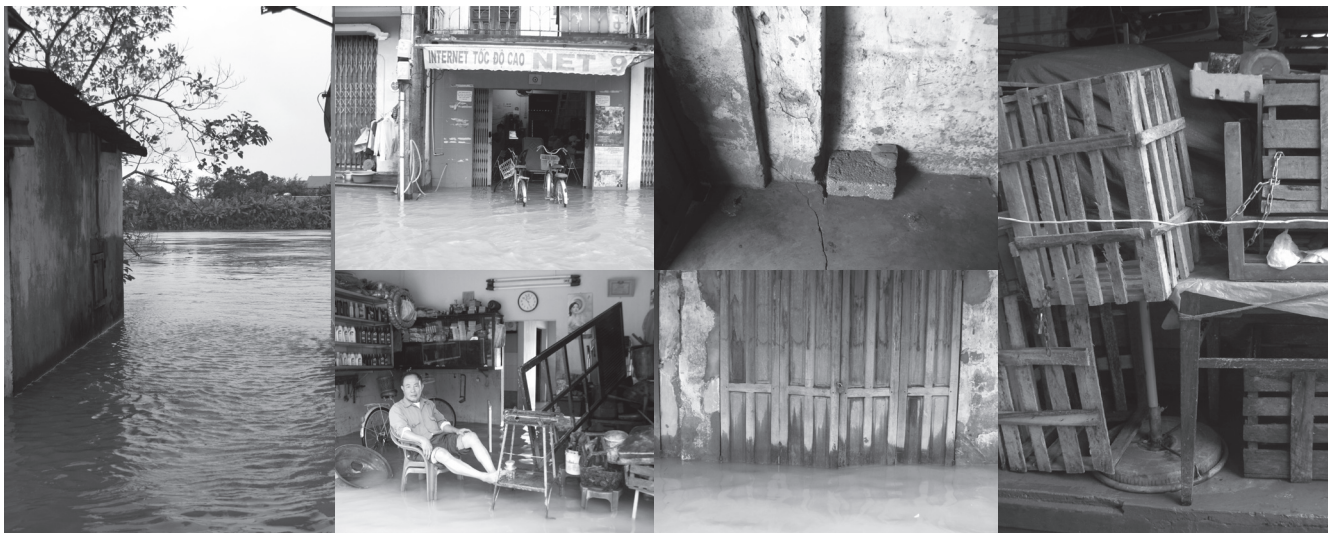
The Vestiges

รองเท้าแตะเดียวดายที่ถูกพัดพาไปกับน้ำท่วม รองเท้าแตะเปื่อยๆ บิ่นที่ร่องรอยจากกาลเวลา ย้ำเตือนความทรงจำ และความรู้สึกสูญเสีย และความเจ็บปวดที่อยู่ภายในใจ ให้ความรู้สึกจมอยู่กับความเศร้าหมอง

สำหรับงานชิ้นนี้ ฉันได้ตามเก็บรองเท้าแตะหลังจากเหตุการณ์น้ำท่วม เพื่อบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับผู้คน และประสบการณ์ รวมทั้งความสูญเสีย และความสิ้นหวัง

A pair of lonely slippers, carried away by the flood, a pair of tattered, torn and worn out slippers... they bear the mark of time; inside us they evoke memories and feelings of loss and pain, the feeling of drowning.

In my work, these slippers, collected after the flood, tell a story – a story about people, about experiences, about suffering and despair.

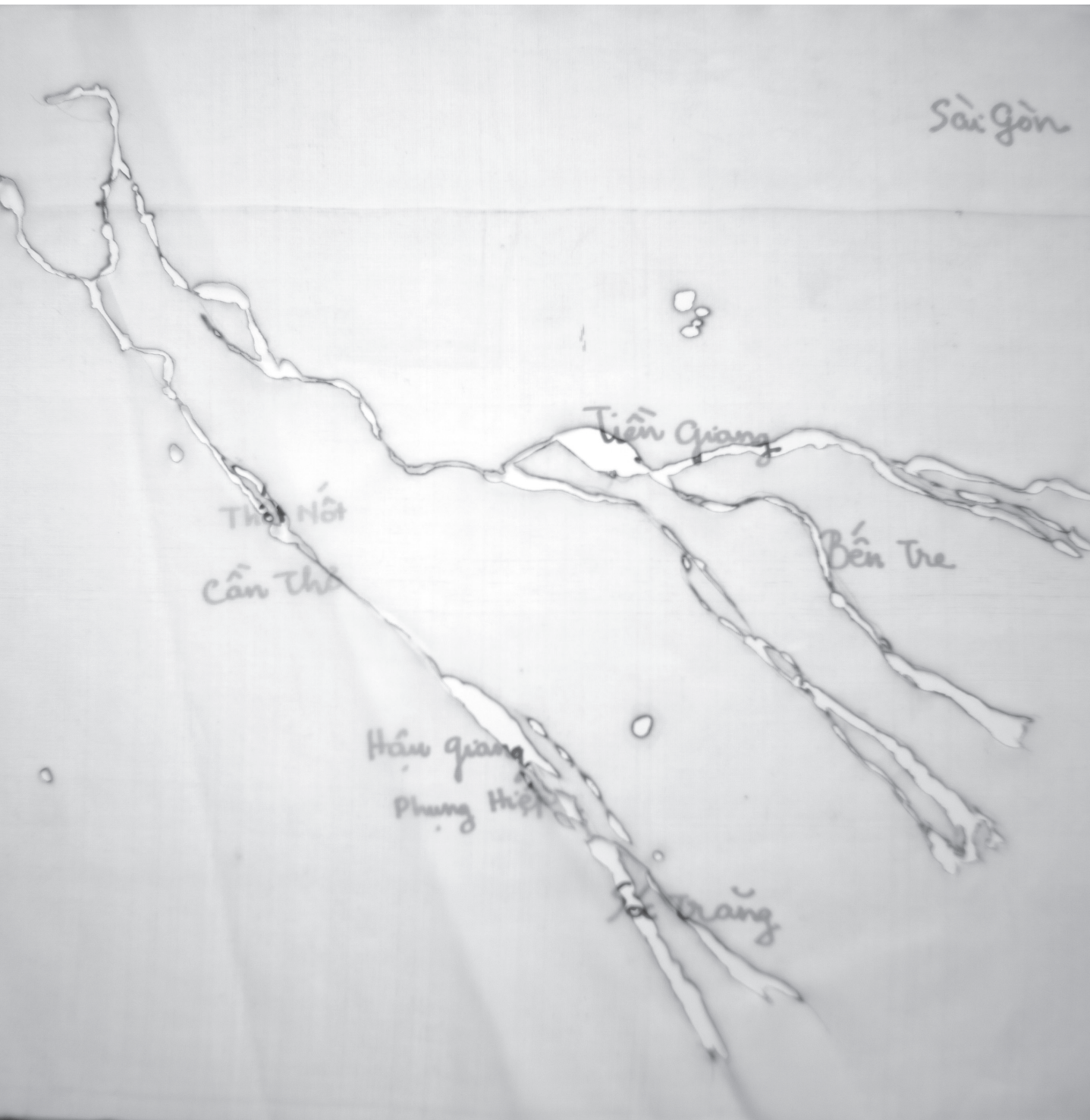

NGUYEN THI THANH MAI

VIETNAM

เหงียน อี ธาน โหม เกิดที่กรุงฮานอย ปี 1983 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาทัศนศิลป์ที่ประเทศไทย และเป็นอาจารย์พิเศษที่วิทยาลัยศิลปะอยู่ที่ประเทศเวียดนาม เธอเคยร่วมแสดงงานที่ประเทศจีนหลายครั้ง และเคยเป็นศิลปินแลกเปลี่ยนที่ประเทศจีนด้วย ตั้งแต่ปี 2004 เป็นต้นมาผลงานของเธอได้ร่วมจัดแสดงในนิทรรศการศิลปะในเวียดนามหลายงาน เธอมักให้ความสำคัญกับประเด็นเรื่องลิตอิสตรี และความเปราะบางผ่านการใช้วัสดุจากธรรมชาติในแง่ของความเสี่ยงต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และด้านมิติของธรรมชาติ

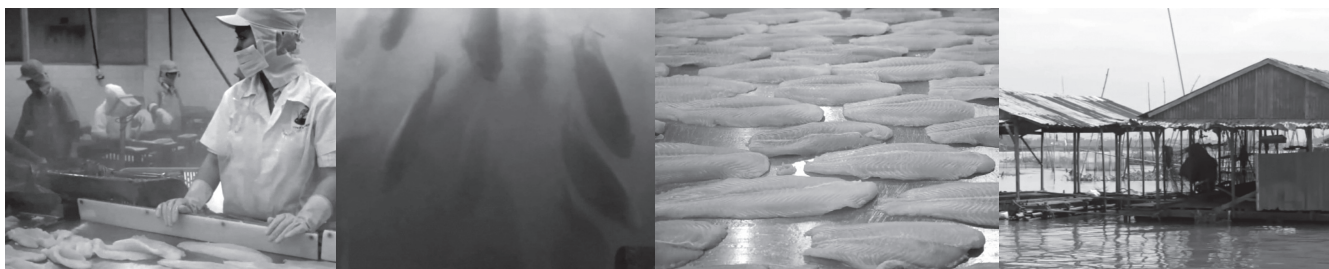
Nguyen Thi Thanh Mai was born in Hanoi in 1983. She is currently pursuing a Master's degree in Visual Arts in Thailand and additionally lecturing at Hue Art School in Vietnam. She has participated in a number of exhibitions in China as well as in exchange programs between Chinese and Vietnamese artists. Her work has been featured in numerous group exhibitions in Vietnam since 2004. In her work, Nguyen Thi Thanh Mai frequently focuses her attention on the issues of femininity and being female through use of natural materials, which she deals with in terms of their transformation and destruction.

Mekong Mechanical

แนวคิดของงานชิ้นนี้เริ่มพัฒนามาตั้งแต่ฤดูร้อนปีที่แล้วตอนที่ฉันเดินทางไปทุ่งกุล่องซึ่งเป็นพื้นที่บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ อยู่ทางใต้ของเวียดนาม และได้ไปเยี่ยมชมโรงงานปลาตากในเขตอุตสาหกรรม ก่อนเข้าโรงงานฉันต้องล้างมือ สวมหน้ากาก และสวมชุดป้องกัน ในสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะเฉพาะแบบโรงงานฉันไม่สามารถสูดกลิ่นและบรรยากาศรอบข้างได้ และพบว่าประสบการณ์จริงมันช่างแตกต่างกับสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือเก่าๆ หรือหนังสือสารคดีที่พยายามนำเสนอความสวยงามและความน่ารักอภิมัยของแม่น้ำสายนี้ ในความเป็นจริงที่นี่ไม่ได้เจียบสงบตลอดเวลา แต่กลับมีเหตุการณ์และความสับสนวุ่นวายนับไม่ถ้วน สิ่งนี้เองทำให้ฉันเกิดแรงบันดาลใจที่จะเข้าไปสำรวจกลไกที่ซับซ้อนของสถานที่แห่งนี้ที่ถือว่ามีความหมายกับตัวฉันเอง และสังคม จึงก่อเกิดเป็นผลงานที่วาดด้วยความสัมพันธ์ที่คลุมเครือกับอดีต ความทรงจำ อากัปกริยา การจัดวางองค์ประกอบ และการเปรียบเปรยอันลึกซึ้ง

My idea for the project evolved last summer when I went to the Cuu Long delta in South Vietnam and visited catfish factories in an industrial zone. Entering the factory, I had to wash my hands, wear a mask and put on a protective suit. The peculiarity of the factory setting made me more sensitive to the smell and the atmosphere surrounding me. The real experience was so different from the version of the Mekong delta popularized in guidebooks and documentaries, which always promote the river as beautiful and welcoming in nature. In reality, the delta is not always calm and placid, but a place with a diverse and turbulent history. This leads me to great aspiration to explore the complexity of the region which for me carries personal and social meaning. The project continues my concern with the ambiguous relationship to history, personal memory, gesture, formal arrangement and poetic imagery.

**PHAN THAO
NGUYEN**

VIETNAM

ฟาน เถา เหวียน เกิดเมื่อปี 1987 ที่กรุงโฮจิมินห์ ประเทศเวียดนาม จบการศึกษาด้านศิลปกรรมที่กรุงฮานอย ปัจจุบันกำลังศึกษาปริญญาโทในสาขาเดียวกันที่ School of the Art Institute กรุงชิคาโก ผลงานของเธอเคยจัดแสดงที่เวียดนาม สิงคโปร์ และชิคาโก ในนิทรรศการ “Intersection Vietnam: New Works from North and South” ซึ่งผ่านการคัดสรรโดยไอโอลา เลนซี งาน Valentine Willie Fine Art ที่สิงคโปร์ และมาเลเซีย งาน “Ket Noi” ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสิงคโปร์ การแสดงที่เทศกาลศิลปะและการแสดงนานาชาติในปอน ที่ญี่ปุ่น รวมถึงผลงานวิทยานิพนธ์ที่จัดแสดงที่ Sullivan Gallery กรุงชิคาโก นอกจากนี้เธอยังได้รับรางวัล และทุนมากมาย รวมถึงทุนการศึกษาจาก School of the Art Institute ชิคาโก และได้รับรางวัลชนะเลิศจากการประกวดผลงานทัศนศิลป์ ที่จัดโดย Union League กรุงชิคาโก ในปี 2011

Phan Thao Nguyen was born in 1987 in Ho Chi Minh City, Vietnam. She studied at Ho Chi Minh University of Fine Arts and is currently pursuing her MFA at the School of the Art Institute of Chicago. She exhibited in Vietnam, Singapore and Chicago. Selected exhibitions include: “Intersection Vietnam: New Works from North and South”, curated by Iola Lenzi, at Valentine Willie Fine Art in Singapore and Malaysia; “Ket Noi” at the Singapore Art Museum; a performance at the Nippon International Performance Art Festival, Japan and her MFA Thesis Exhibition at Sullivan Gallery, Chicago. She received numerous awards and grants including the Presidential Scholarship, School of The Art Institute of Chicago. Her work won the first prize at the Union League Visual Art Competition, Chicago 2011.

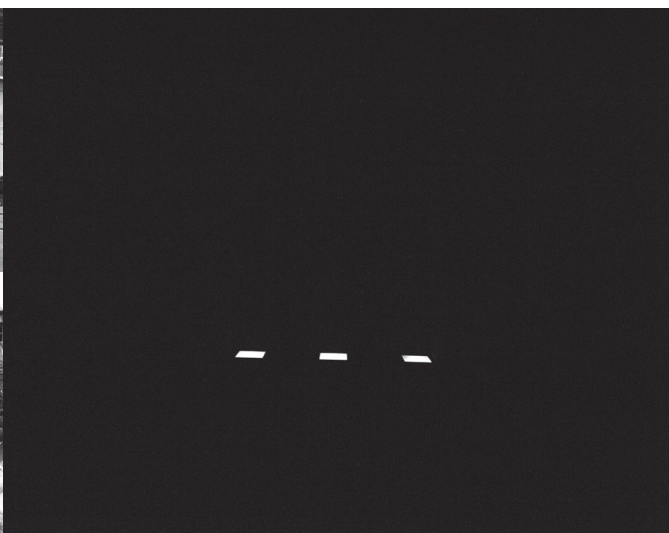
2012
กล่องไฟจัดวาง ประกอบเสียง

2012
Sound and light-box installation

Black Circle

ฉันนึกถึงแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองและป่า เป็นเรื่องราวสามตอนเรียงร้อยต่อกัน

I think about cities and forests. And by doing so, also about rivers. The three are interwoven.

LUONG HUE TRINH
VIETNAM

หลง ฮู่ ตริน เกิดเมื่อปี 1985 ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่กรุงฮานอย ตั้งแต่ปี 1998 จนถึงปี 2010 เธอได้เรียนคีย์บอร์ดที่วิทยาลัยดนตรีแห่งชาติเวียดนาม ด้วยความสามารถอันโดดเด่นเธอจึงได้รับทุนการศึกษาของยามาฮา เมื่อจบการศึกษาในวิชาเอกด้านคีย์บอร์ดแจ๊สในปี 2010 เธอเป็นศิลปินอิสระในแนวดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ และแนวร่วมสมัย และได้แสดงดนตรีในงานเทศกาลต่างๆ ในกรุงฮานอย อาทิ Hanoi Sound Stuff Festival (2010, 2011) และ Cau Am Thanh Festival.

Luong Hue Trinh was born in 1985 and is currently living and working in Hanoi. From 1998 until 2010, she studied keyboard at the Vietnam National Music Academy. She has been awarded the Yamaha scholarship for her outstanding accomplishments. Since completing her studies and majoring in Jazz Keyboard in 2010, Luong Hue Trinh has been working as a freelance artist for electronic and contemporary music. She has performed in a number of local festivals in Hanoi, such as Hanoi Sound Stuff Festival (2010, 2011) and Cau Am Thanh Festival.

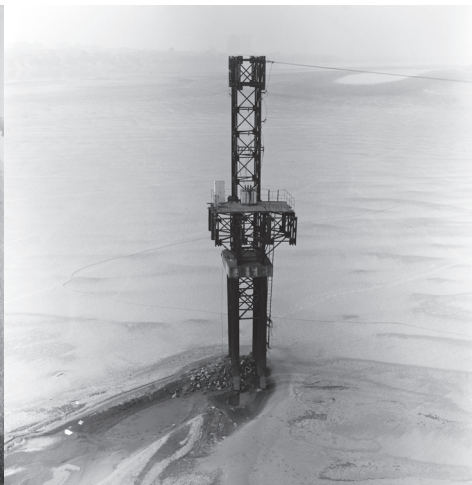
หัวข้อในงานของผมคือแม่น้ำแดง แม่น้ำที่ใหญ่เป็นอันดับสองของเวียดนามที่มีต้นกำเนิดจากจีน และไหลผ่านจังหวัด เล่า ไคของเวียดนาม แม่น้ำสายนี้จึงเป็นเลือดเนื้อของชาวเวียดนามที่ผ่านประวัติศาสตร์หลายพันปี แต่ก็เริ่มส่งสัญญาณความผิดปกติ สีเริ่มเปลี่ยนไป รวมถึงระดับน้ำและโคลนเลนก็เริ่มลดลง ตามมาด้วยกลิ่นเน่าเหม็นที่เกิดจากมลภาวะทางน้ำ แม่น้ำสายนี้กำลังจะกลายเป็นอดีต ทั้งกลิ่น รูปลักษณ์ และปรากฏการณ์แปลกๆ ที่ทยอยมาจากอีกฝั่งหนึ่งของชายแดน

ภาพถ่ายของผมต่อยอดมาจากงานวิจัยเมื่อปี 2009 เกี่ยวกับแม่น้ำแดงที่ไหลผ่านกรุงฮานอยในภาพชุด “Predictive Feeling” เพราะน้ำเริ่มแห้งขอด ผลงานชุดนี้ทำให้ผมมีโอกาสดำสำรวจต้นน้ำที่ไหลมาจากเล่าไค และไหลผ่านเมืองและจังหวัดอื่นๆ ก่อนที่จะมาไหลลงสู่ทะเลที่ปากทะเล ไท บิน-นามดิน หวังว่าภาพที่น่าตกใจที่ตรงข้ามกับความทรงจำ และจินตนาการของผู้คนเกี่ยวกับแม่น้ำแดงอย่างสิ้นเชิง จะกระตุ้นให้ทุกคนได้ตั้งคำถามและเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้น

The object of my artwork is the Red River, the second largest river in Vietnam that rises from China and flows into Vietnam through Lao Cai province. Flesh and bone of the life of Viet people, witness of a history of thousands of years, the river is increasingly showing unusual signs. Its color has been changing constantly, the water and silt levels are decreasing, and severe pollution has turned its smell into an unpleasant one... The river is at risk of being killed. The strange smell, images and phenomena are increasingly coming from the other side of the border.

My photo project is a continuum of my 2009 research of the parts of the Red River that run through Hanoi with the photo series “Predictive Feeling” as the river became dry to its bed. The project provided an opportunity for me to observe the river from where it begins in Lao Cai through cities and provinces before it flows into the sea in Thai Binh – Nam Dinh sea mouth. I hope the somewhat shocking images, totally in contrast with people's memories and imagination of the Red River, will provoke each and every one of us to question and challenge.

Mountain Links with Mountain, River Links with River

2012

ศิลปะจัดวางสื่อผสม ภาพถ่าย และภาพแกะสลักหุ่น

2012

Mixed-media installation,
traditional photography Ultra Printing and Relievo

NGUYEN THE SON
VIETNAM

เหงียน เตอ ซัน เกิดเมื่อปี 1978 จบการศึกษาจาก Vietnam Academy of Fine Arts ในปี 2002 และดำรงตำแหน่งอาจารย์ที่นั่นตั้งแต่ปี 2002 ถึงปี 2008 จากนั้นเขาได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาโทสาขาวิชาการถ่ายภาพที่ Central Academy of Fine Arts กรุงปักกิ่ง นอกจากการแสดงผลงานเดี่ยวในนิทรรศการ “Headwash” (2005), “High Above” (2007), “New Higher Level” (2009) และ “Houses Facing the Street” (2012) ผลงานของเหงียน เตอ ซัน ได้จัดแสดงร่วมกับผลงานของศิลปินอื่นๆ อีกหลายงานทั้งในเวียดนาม และจีน ตั้งแต่ปี 2000 จนถึงปัจจุบัน ติดตามผลงานของเขาได้ที่ <http://nguyentheson.com>

Nguyen The Son was born in 1978. He graduated from the Vietnam Academy of Fine Arts in 2002, where he then filled a teacher's position from 2002 until 2008. In 2008, he began the pursuit of his Master's degree in Fine Art Photography at the Central Academy of Fine Arts in Beijing. Apart from his solo exhibitions “Headwash” (2005), “High Above” (2007), “New Higher Level” (2009) and “Houses Facing the Street” (2012), Nguyen The Son's work has been shown in numerous group exhibitions in Vietnam and China from 2000 until today. His works can be found under <http://nguyentheson.com>

อภิศักดิ์ สنجด

อภิศักดิ์ สنجด เกิดเมื่อปี 1972 ผู้อำนวยการหอศิลป์ตาดู กรุงเทพฯ จบการศึกษาปริญญาตรีด้านการตลาด หลังจากนั้นศึกษาต่อระดับปริญญาโทในสาขาการจัดการวัฒนธรรมที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในฐานะภัณฑารักษ์ อภิศักดิ์เคยร่วมงานนิทรรศการมากมายทั้งในระดับประเทศ และระดับนานาชาติ เขาเป็นหนึ่งในผู้อำนวยการงานนิทรรศการ “The Suspended Moment” โดย H&F Collection ในปี 2006 และได้รับคัดเลือกให้เป็นภัณฑารักษ์ผู้เป็นตัวแทนของศาลาไทย ในงาน 52nd Venice Biennale ในปี 2007 ตั้งแต่ปี 2008 จนถึงปี 2009 เขาร่วมอำนวยการจัดงาน นิทรรศการศิลปะ กรุงเทพฯ 226 ศิลปะจากยุคสร้างบ้านแปงเมือง สู่กรุงเทพฯ ในพื้นที่หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร และผ่านงานศิลปะและวัฒนธรรมร่วมสมัยในหลากหลายรูปแบบ ปัจจุบันอภิศักดิ์ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโครงการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมรอบบ้าน พื้นที่นานป้อมปราบฯ-พระนคร

Apisak Sonjod, born in 1972, is the director of Tandu Contemporary Art in Bangkok, Thailand. He obtained a Bachelor's degree in Marketing and later completed his Master's degree in Cultural Management at Thammasat University, Thailand in 2003. As a curator, Apisak Sonjod has participated in various projects in both local and international exhibitions. He was co-director of the exhibition “The Suspended Moment” by H&F Collection in 2006 and was selected as the Thai curator to present the Thai Pavilion at the 52nd Venice Biennale in 2007. From 2008 until 2009, he co-curated the group exhibition “The Krungthep 226: The Art Exhibition from Early Days Bangkok to the Imagined Future” at Bangkok Art and Cultural Centre. He works with various genres in contemporary art and culture. Sonjod currently is the director of a community project entitled “A Stroll Through the Alleys Recalling the Legend of Promprab & Phanakorn, Bangkok”.

ประเทศไทย

ในช่วงก่อนงาน Riverscapes IN FLUX กรุงเทพฯประสบอุทกภัยครั้งใหญ่ คนไทยต่างตื่นกลัว และสลดใจกับความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ครั้งนี้ โครงการ Riverscapes INFLUX นำเสนอมุมมองของศิลปินไทยสามคนจากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ กรุงเทพฯ ที่เพิ่งฟื้นตัวหลังเหตุการณ์น้ำท่วม

สุทธิรัตน์ สุภปริญา มุ่งประเด็นที่ภาคเหนือของไทย ซึ่งถือเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารที่กำลังเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศนั้นอันเป็นผลจากการสร้างเขื่อน

เจษฎา ตั้งตระกูลวงศ์ กล่าวถึงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขาเริ่มศึกษาวิถีชาวบ้าน และสิ่งแวดล้อม พื้นที่บริเวณนี้ชวนให้นึกถึงเมืองใหญ่ในอดีต ผู้คนใช้ชีวิตเรียบง่ายกลมกลืนกับธรรมชาติ แม้กระทั่งทุกวันนี้ก็ยังคงเป็นเช่นนั้น

อโนทัย นิติพล และฌอง-ดาวิด ไกยูเอต์ มุ่งประเด็นเรื่องเทศกาลลอยกระทงที่กลายเป็นปัจจัยหลักในการผลักดันอุตสาหกรรมของไทย

ด้วยความเป็นไปได้ที่อาจเกิดน้ำท่วมขึ้นอีก และบ้านเรือนบางหลังยังมีร่องรอยความเสียหาย ศิลปินทั้งสามสามารถถ่ายทอดผลงานที่สอดคล้องกับสถานการณ์ได้อย่างลงตัว

In the time leading up to Riverscapes IN FLUX, Bangkok, the capital of Thailand, was severely affected by floods. Our people were overcome by shock and overwhelmed with the damage that occurred during and after these floods. Riverscapes INFLUX presents the perspectives of three Thai artists on areas in the North, the North-East and the Central Region with Bangkok, which are just now recovering from the floods.

Sutthirat Supaparinya focuses on the northern region of Thailand, the origin of most riverheads but also an area that faces ecological change through the construction of dams.

Jedsada Tungtrakulwong is working in the North-East of Thailand; he started to research the folkways of the rural people and the environment. The area is reminiscent of the past era of the big capital city. People here live simple lives, reading the signals of nature and relying on each other. Even today, the people here still live happily with the river.

Anothai Nitibhon and Jean David Ciallouet chose to focus on a topic which is an important factor for Thailand's industry – Loi Krathong Festival, which reminds us to pay respect to nature.

With there being a chance of the floods returning when even now some houses are not quite dry and have not even been cleaned up yet, the artworks created by these three Thai artists remain more relevant than ever.

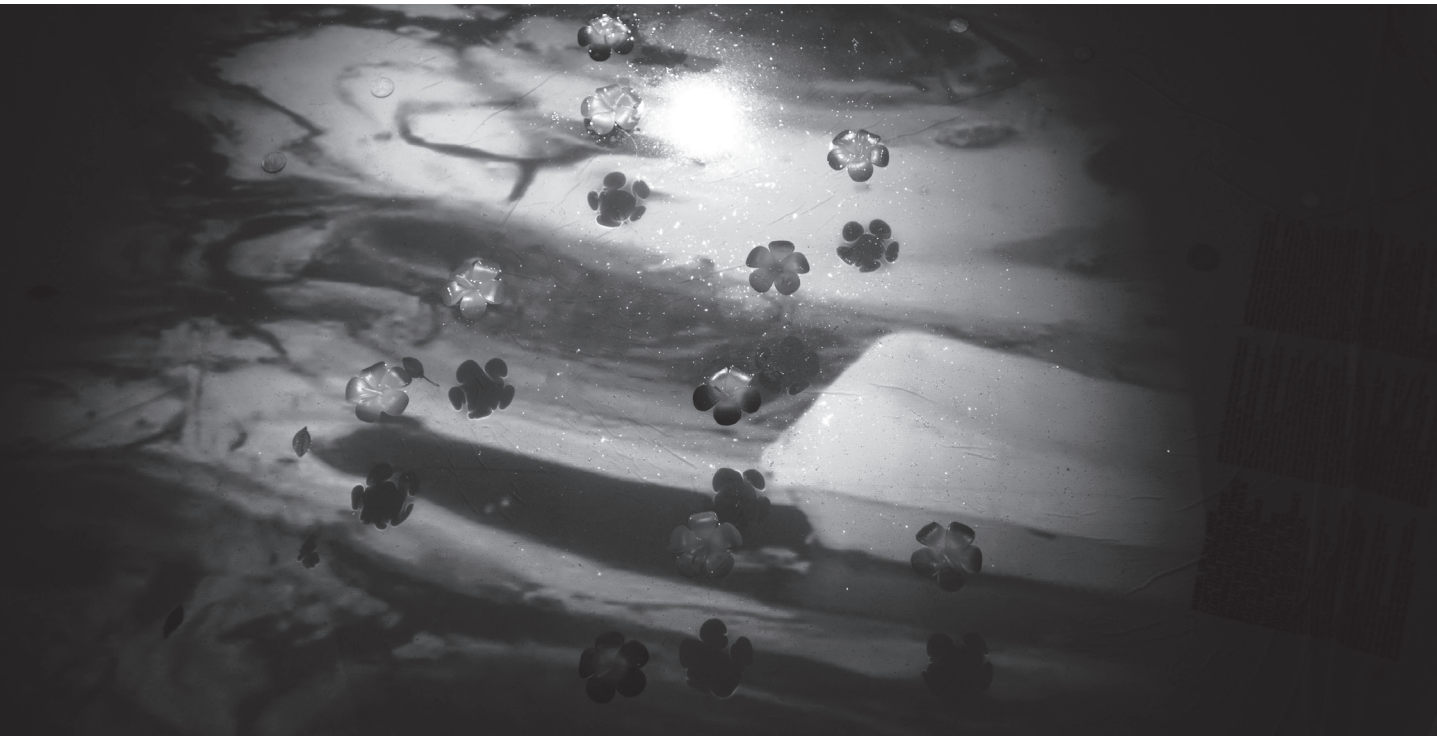
ลอยกระทงเป็นประเพณีที่รวบรวมความเชื่อว่าการแสดงความเคารพต่อแม่คงคา ซึ่งจัดขึ้นในคืนพระจันทร์เต็มดวงในเดือนสุดท้ายตามปฏิทินจันทรคติ ต้นกำเนิดของพิธีกรรมยังคงคลุมเครือ บ้างเชื่อว่ามีที่มาจากการขอขมาพระแม่คงคาเนื่องจากการประกอบกิจวัตรประจำวันที่เป็นสาเหตุให้แม่น้ำเน่าเสีย บางคนเชื่อว่าเป็นการลอยสิ่งไม่ดีไปกับสายน้ำ พร้อมทั้งอธิษฐานขอพรให้สมหวัง

ผลงานชิ้นนี้มุ่งสะท้อนทัศนคติที่เปลี่ยนไปของคนในปัจจุบันที่มีต่อแม่น้ำเจ้าพระยา เราได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง และความสำคัญของแม่น้ำ (และแนวคิดเรื่องการลอยกระทง) ที่เริ่มลบลือนไปจากวิถีชีวิตของคนหนุ่มสาวชาวไทยผ่านประเพณีลอยกระทง โดยเฉพาะหลังจากเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ในช่วงเดือนตุลาคมถึงเดือนพฤศจิกายนปี 2011 ที่หลายชีวิตได้รับผล กระทบจากแม่น้ำ พวกเขาอธิษฐานขอสิ่งใดในวันลอยกระทง จะขอขมาแม่น้ำอย่างไรหลังจากที่ถูกรธรรมชาติเอาคืนอย่างสาหัส

Loi Krathong is a ceremony which combines a number of beliefs in the act of worshiping the goddess of the river. Taking place on the night of the full moon during the last month of lunar calendar, the origin of this ceremony is still a mystery. Some believe the ceremony is held in order to ask for forgiveness from the river goddess Pra Mae Khongkha for the damage and pollution caused to the river on a daily basis. Some allow their misfortune to float away while asking for their wishes to be granted.

This project sets out to reflect the changes in people's attitudes towards the Chao Phraya River in present day Thailand. Through the ceremony of Loi Krathong, we will observe the change of attitudes and also reflect the faded importance of the river (and the Loi Krathong's philosophy) in the life of younger generation Thais. Especially after the time of dramatic floods in Thailand during October and November 2011, when so many lives were affected by the river, what will the people wish for on Loi Krathong? What kind of apology can possibly be given to the river after such a strong demonstration of her natural powers of revenge?

Loi Krathong

2012

วิดีโอจัดวางสื่อผสมสองช่อง

2012

Multimedia two-channel video installation

**ANOTHAI NITIBHON
& JEAN DAVID
CIALLOUET**

THAILAND

ดร. อโนทัย นิตติพล เป็นอาจารย์ประจำคณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เขาร่วมงานกับ ผอ. ดาวิด ไกยูเอต์ สร้างสรรค์ผลงานเกี่ยวกับเสียง ภาพ และการแสดงสดหลายโครงการ ด้วยความสามารถในการแต่งเพลง และออกแบบเสียง ทั้งคู่จึงร่วมกันจัดนิทรรศการแสดงผลงานศิลปะมากมาย อาทิ การประพันธ์เพลง การเต้นสด และศิลปะจัดวาง

พวกเขาและกลุ่มนักศึกษาด้วยกันแสวงหาความเป็นไปได้ถึงการใช้เสียงเพื่อแสดงวาทกรรมเกี่ยวกับประเด็นทางสังคมของประเทศไทย ผลงานที่ผ่านมาได้แก่ “Sounding Confusion” (2010) ซึ่งว่าด้วยการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ด้านเสียงร่วมสมัยในกลุ่มวัยรุ่นไทยซึ่งจัดขึ้นที่หอศิลปมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นอกจากนี้ยังมี “Echoes I/II” (2011/ 2012) จัดขึ้นที่หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร เป็นการใช้องภาพและเสียงเพื่อสะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมไทย

Based in Thailand at the Silpakorn University, Faculty of Music, Anothai Nitibhon and Jean-David Caillouët have collaborated in many projects involving sound, visuals and performance. With their background in musical composition and sound design, they co-compose and curate ranges of creative works including compositions, improvisations, and installations.

Working together with a group of students, they explore possibilities in using sound to express a discourse relating to social issues in Thailand. Their curatorial projects involve “Sounding Confusion” (2010) at Chiang Mai University’s Art Gallery discussing the understanding of contemporary sonic phenomenon among younger generation Thais. “Echoes I/II” (2011/ 2012) at the Bangkok Art and Culture Centre were focused on the use of sound and visuals to reflect changes in Thai society.

แม่น้ำชีเป็นแม่น้ำสายที่ยาวที่สุดและมีความสำคัญที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เป็นเหมือนเส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยงชาวอีสานมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ผมอยากนำเสนอวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปของคนหาปลาในลุ่มน้ำชี รวมถึงวัฒนธรรม และภูมิปัญญาที่เริ่มจางหายไป เช่น วัฒนธรรมการจับปลา การทำเครื่องมือหาปลาให้เหมาะกับการจับปลาชนิดต่างๆ วัฒนธรรมการบริโภคปลา และการอนุรักษ์พันธุ์ปลาในระยะยาว

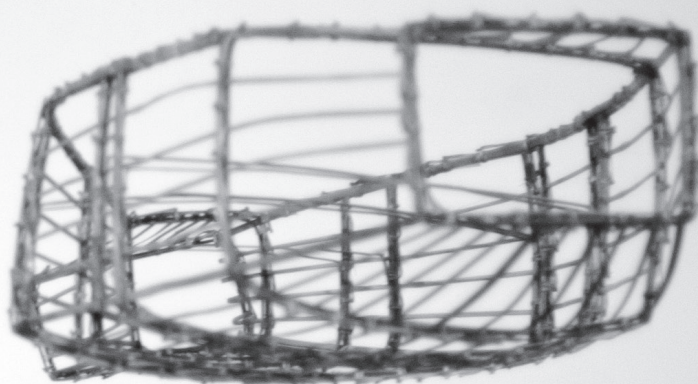
ผมตั้งใจศึกษาและสืบสานวิถีชีวิตของคนหาปลาที่ปรับตัวตามสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ยังรวบรวมวัฒนธรรม และภูมิปัญญาเกี่ยวกับการจับปลาที่ค่อยๆ จางหายไปจากลุ่มน้ำชี

The Chi River is the most important and the longest river in the northeastern region of Thailand. The river is like a great lifeline that has nourished the Isaan (northeastern) people from ancient times to the present.

I aim to present the changes in fishermen's way of life and the fading of the Chi River's culture and wisdom such as fishing culture, making fishing tools suitable for different types of fish.

I further intend to study and convey the fishermen's way of life that alters according to changes in the ecological system. Moreover, this project includes the fish-related culture and wisdom that is gradually fading from the Chi River.

Chi River

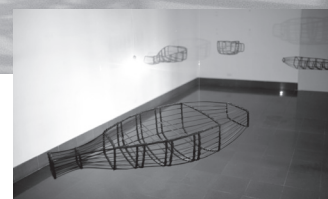

2012

ศิลปะจัดวางประกอบเสียง

2012

Installation with sound

**JEDSADA
TANGTRAKULWONG**
THAILAND

เจษฎา ตั้งตระกูลวงศ์ เกิดเมื่อปี 1972 ปัจจุบันอาศัยและทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ จบปริญญาตรีจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ จาก San Francisco Art Institute ในปี 1999 และจบปริญญาโทในสาขาเดียวกันจาก The Slade School of Fine Art University College London ในปี 2006 ผลงานของเขาได้ร่วมจัดแสดงในนิทรรศการศิลปะนานาชาติ อาทิ “Salon für Kunstbuch. An Artwork as Enterprise” ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย เมืองโลปซิก เยอรมนี และนิทรรศการ “Emerging Talents” ที่ออสเตรีย นอกจากนี้ยังได้จัดแสดงผลงานเดี่ยวในงานนิทรรศการ “Stand and Fall” ที่เกาหลีใต้ รวมถึง Look-Overlook” และ “Twist” ที่กรุงเทพฯ ในปี 2009 และ 2011 เขาได้รับคัดเลือกให้เป็นศิลปินในพำนักที่ประเทศจีน และเกาหลี สามารถติดตามผลงานของเขาได้ที่ <http://jedsadatree.blogspot.com>

Jedsada Tangtrakulwong, born in 1972, currently lives and works in Maha Sarakham. He graduated from the San Francisco Art Institute in 1999 (BFA) and in 2006 from The Slade School of Fine Art, University College London (MFA). His works were exhibited in the international group exhibitions “Salon für Kunstbuch. An Artwork as Enterprise” at the Museum of Contemporary Art Leipzig, Germany, and “Emerging Talents” in Austria. He further presented his art in the solo exhibitions “Stand and Fall” in Korea, as well as “Look-Overlook” and “Twist” in Bangkok. In 2009 and 2011 Tangtrakulwong was selected for artist residencies in China and in Korea. His past works can be found under <http://jedsadatree.blogspot.com>.

2012
วิดีโอจัดวางสองช่อง

2012
Two channel video installation

My Grandpa's Route Has Been Forever Blocked

แม่น้ำปิงเป็นเส้นทางสายประวัติศาสตร์ในการส่งออกไม้สัก การค้าระหว่างสยามกับยุโรป รวมถึงเป็นส่วนสำคัญต่อประวัติศาสตร์ครอบครัวของฉันด้วย ปู่ย่าตายายของฉันอาศัยอยู่ริมแม่น้ำปิง ที่นี่เป็นทั้งบ้านเกิด เป็นแหล่งหากิน และเป็นชีวิตของพวกเขา ส่วนคุณตาของฉันเป็นผู้จัดการให้กับบริษัทขนส่งไม้ที่ขนไม้สักจากเชียงใหม่เข้ากรุงเทพฯ สำหรับพวกเราตามีชีวิตที่ลึกลับ ท่านต้องใช้เวลากว่า 3 เดือนเพื่อทำงานให้ลุล่วง เป็นงานที่อันตรายเพราะต้องคอยคุมให้ช้างลากซุงท่อนใหญ่ๆ ทั้งยังต้องคอยระวังโจรป่า และเดินทางตามหน้าผาสูงชัน ฉันเดินทางตามรอยของคุณตา เริ่มจากเขื่อนภูมิพลที่จังหวัดตากไปจนถึง ลำพูน และเชียงใหม่ ภาพสายน้ำของคุณตากับตาดำต่างกันอย่างสิ้นเชิงหลังจากที่มีการสร้างเขื่อนภูมิพลในปี 1958 เมื่อสายน้ำถูกกั้นและเส้นทางคมนาคมทางบกเริ่มขยายตัวมากขึ้น การเดินทางสองลำน้ำปิงทำให้ฉันเข้าใจถึงสิ่งที่ตาเคยประสบในอดีต ขณะเดียวกันก็ได้สังเกตเห็นประเด็นอื่นๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของฉัน ผลงานชิ้นนี้ประกอบด้วยวิดีโอที่แบ่งเป็น 2 ช่อง ฉันบันทึกสิ่งที่พบเห็นระหว่างการเดินทาง ด้านขวาเป็นสารคดีเกี่ยวกับการล่องเรือในทะเลสาบเหนือเขื่อนภูมิพล การกักเก็บน้ำบนเขื่อนทำให้แม่น้ำได้กลายเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่ท่วมหมู่บ้านและป่าสักที่สมบูรณ์มากที่สุดในประเทศไทย ในขณะที่ฉันนั่งให้อยู่ได้น้ำ ทางด้านซ้ายเป็นภาพของท่านบเล็กๆ ที่ขวางกั้นทางเดินของแม่น้ำ 13 แห่ง ประกอบด้วยประตูน้ำ และฝายเรียงต่อกันมาจากท่านบแห่งแรกใกล้กับต้นน้ำจนถึงเหนือเขื่อนภูมิพล

The Ping River is a historical route for teakwood export, Siamese-European trade and also an important part of my family's history. My grandparents lived along the Ping River. It was their hometown, their work and their life. My maternal grandfather was chief manager for the timber transport that moved teakwood from Chiang Mai to Bangkok. His life was mysterious to us, since it took him more than 3 months to complete his job. It was dangerous work as he had to handle elephants and heavy logs, keep an eye out for bandits and navigate between crags and cliffs. I followed my grandfather's route, but only upstream from the Bhumibol Dam in the Tak, Lamphun and Chiang Mai provinces. The riverscape of his time and mine are completely different having changed after the Bhumibol Dam was built in 1958, the river was blocked and the transportation route was developed further... Journeys along the Ping River as well as a boat trip helped me to understand what my grandfather experienced in the past; at the same time I could observe other issues that have arisen in my time. In this installation are 2 channel videos I captured during my trip. The right one is a documentary about the cruise on the lake above Bhumibol Dam where the previous Ping River was expanded to become a huge lake. Today many former villages and teak forests are underwater in this area. The left video shows 13 weirs, floodgates and the dam itself, sequentially from the first weir near the origin of the river to the Bhumibol Dam.

**SUTTHIRAT
SUPAPARINYA**

THAILAND

สุทธิรัตน์ ศุภปริญา ศิลปินวิดีโอจัดวางเกิดปี 1973 อาศัยและทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ หลังจบการศึกษาปริญญาตรีสาขาจิตรกรรมจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลังจากนั้นได้ไปศึกษาต่อในสาขามัลติมีเดียที่ Hochschule für Grafik und Buchkunst เมืองไลป์ซิก เยอรมนี ผลงานของเธอเคยได้รับการจัดแสดงในงานนิทรรศการศิลปะระดับนานาชาติ อาทิ How Physical (พิพิธภัณฑ์ภาพถ่ายโตเกียว 2012) Koganecho Bazaar 2011 และ Return Ticket Thailand-Germany (หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพฯ 2010) รวมถึง The View from Elsewhere (หอศิลป์ควีนส์แลนด์ 2009) ด้วยการสนับสนุนจากสภามิตรวัฒนธรรมเอเชีย ในปี 2011 เธอได้เดินทางไปนิวยอร์กเพื่อศึกษาค้นคว้าด้านทัศนศิลป์ และภาพยนตร์ทดลอง ได้รับคัดเลือกให้เป็นศิลปินในพำนักโครงการ International Creator Residency Program ที่ Tokyo Wonder Site อาศัยมาในปี 2012 www.atelierorange.info/.

Sutthirat Supaparinya is a video and installation artist. Born in 1973, she lives and works in Chiang Mai, Thailand. After earning a BFA in Painting from the Faculty of Fine Arts at Chiang Mai University, she received a Postgraduate degree in Media Arts at the Hochschule für Grafik und Buchkunst in Leipzig, Germany. Her international exhibitions include How Physical (Tokyo Metropolitan Museum of Photography 2012) Koganecho Bazaar 2011, Return Ticket Thailand-Germany (Bangkok Art and Culture Centre, 2010), and The View from Elsewhere (Queensland Art Gallery, 2009). With assistance from an Asian Cultural Council fellowship in 2011, she resided in New York researching the visual arts and experimental films. www.atelierorange.info/.

เอริน กลีสัน

เอริน กลีสัน เกิดที่เมืองมินนีแอโพลิส ในปี 1979 เป็นผู้อำนวยการ และผู้ร่วมก่อตั้ง หอศิลป์และศูนย์การเรียนรู้ SA SA BASSAC ในกรุงพนมเปญ ในปี 2011 ที่เน้นการจัดงานแสดงผลงานเดี่ยวให้แก่ศิลปินชั้นแนวหน้าของกัมพูชา และจัดนิทรรศการศิลปะอีกมากมายเพื่อผู้ชมในท้องถิ่น

กลีสัน ประจำอยู่ที่กัมพูชาตั้งแต่ปี 2001 และจัดงานนิทรรศการทั้งกลุ่มและเดี่ยวมาแล้วมากมาย นอกจากนี้ยังได้รับเชิญไปบรรยายในหัวข้อเกี่ยวกับศิลปะร่วมสมัยในกัมพูชา ที่ Institute of Contemporary Arts Singapore, Artsonje Center, Asia Pacific Triennial, Asia Art Archive, Para/Site Art Space, The Sotheby's Institute และ Center for Curatorial Studies มหาวิทยาลัย Bard College ปัจจุบันเธอกำลังเตรียมงานสำหรับนิทรรศการกลุ่ม และสิ่งพิมพ์ Phnom Penh: Rescue Archeology, IFA, Berlin and Stuttgart (2013) นอกจากนี้ยังร่วมงานกับลีซ่า อาห์มาดี ในการจัดเทศกาลศิลปะ Season of Cambodia ซึ่งจัดแสดงผลงานศิลปะจากกัมพูชาที่กรุงนิวยอร์ก

Erin Gleeson, born in Minneapolis in 1979, is the Artistic Director and co-founder of SA SA BASSAC, a gallery and resource center in Phnom Penh which, in its first year, 2011, focused on curating foundational solo exhibitions for Cambodia's leading artists while extending numerous public programs to local audiences.

Based in Cambodia since 2001, Gleeson has curated many solo and group exhibitions, and has shared lectures on various aspects of contemporary art from Cambodia with such partners as Institute of Contemporary Arts Singapore, Artsonje Center, Asia Pacific Triennial, Asia Art Archive, Para/Site Art Space, The Sotheby's Institute, and Center for Curatorial Studies, Bard College. Her forthcoming projects include the group exhibition and publication Phnom Penh: Rescue Archeology, IFA, Berlin and Stuttgart (2013) and her work as visual arts co-curator with Leeza Ahmady for Season of Cambodia, a citywide festival of Cambodian art in New York City.

กัมพูชา

ตอนที่ได้รับเชิญมาร่วมโครงการ RiverScapes IN FLUX ในปี 2011 สถานการณ์น้ำท่วมที่กัมพูชากำลังเข้าขั้นรุนแรง ขณะที่ฉันมักตั้งข้อสงสัยกับนิทรรศการศิลปะในหัวข้อที่กว้างมากอย่างภาวะโลกร้อน ซึ่งเป็นหัวข้อที่ไม่มีศิลปินกัมพูชาคนไหนเคยพูดถึงโดยตรง แต่ความเสียหายจากน้ำท่วม และประเด็นที่เน้นเรื่องแม่น้ำโดยตรง กลับทำให้ฉันรู้สึกว่าการนิทรรศการนี้มีความหมายมากทั้งต่อตัวศิลปิน และผู้ชม ที่ผ่านมากศิลปินไม่เคยใช้แม่น้ำเป็นวัตถุดิบในการทำงาน แต่ความสงสัยใคร่รู้ของพวกเขาเกิดขึ้นเมื่อได้ใช้เวลาอยู่ตามที่ต่าง ๆ บริเวณ ทะเลสาบ โตนเลสาบ และแม่น้ำโตนเลสาบ ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางของประเทศกัมพูชา และเป็นที่เดียวในโลกที่สายน้ำไหลย้อนกลับทุกปีเพราะได้รับอิทธิพลจากแม่น้ำโขงในฤดูมรสุม

ผลงานที่ออกมาแสดงภาพของโตนเลสาบที่มีความเป็นปัจเจก ในแง่ของสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม วุธ โลโน ที่เพิ่งทำโครงการศิลปะเกี่ยวกับเสียง ก็มีโอกาสดำดลองนำเสียงจากที่อยู่ของเขามาประสานกับเสียงของชุมชนริมแม่น้ำ ในกัมpong ปลัก ธาน โศก นำสิ่งที่เห็นในชีวิตประจำวันมาตั้งคำถามเรื่องความเชื่อ หุ่นไล่กาถูกใช้เป็นสัญลักษณ์เพื่อเล่าประสบการณ์ส่วนตัวที่เขาและครอบครัวที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำ และถูกน้ำจากโตนเลสาบไหลเข้าท่วม ลิม โศกจันลินา กับผลงานภาพถ่ายว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอุณหภูมิที่สูงขึ้น กับระดับน้ำ สร้างความตื่นตาด้วยก้อนน้ำแข็งที่กำลังละลายโดยมีโตนเลสาบเป็นฉากหลัง ดิฉันและศิลปินตั้งตารอที่จะได้นำผลงานเหล่านี้ไปแสดงวาทกรรมร่วมกับอีกหลายหลายมุมมองจากภูมิภาคเดียวกัน

When I was invited to take part in RiverScapes IN FLUX project, the 2011 floodwaters in Cambodia were at their height. Whereas I tend to be critical of exhibitions for which artists are invited to service broad themes such as climate change - which no emerging artist in Cambodia was specifically addressing - it was the terrible reality of the floods and the specificity of the project to the river that made me reconsider the meaningful role such exhibitions can have for artists and audiences alike.

The artists seemed equally skeptical; they had never considered the river as source material, yet their curiosity piqued as they began spending time in different locations on the same water vein - the Tonle Sap - a lake and river isolated to Cambodia and unique as the only river in the world to reverse directions annually, forced by the Mekong River in monsoon.

The resulting works meaningfully extend the artist's practices, while creating a unique portrait of the Tonle Sap's environmental and cultural ecology. Vuth Lino, who had recently curated a community sound project, was able to experiment with sound drawn from his residency with a river-based community in the flooded forest of Kompong Pluk. Than Sok, who uses everyday materials to question spiritual practices, used the metaphor of the scarecrow to share his family's personal experience living near and being flooded by the Tonle Sap in Phnom Penh. Lim Sokchanlina's photography project considered the relationship between rising temperatures and water levels by staging fantastical scenes with industrial ice blocks melting against diverse backdrops of the Tonle Sap.

The artists and I look forward to placing these works in conversation with the many other regional perspectives in this project.

2012
ภาพถ่ายดิจิทัล

2012
Digital photography

Rising Tonle Sap

น้ำจืดในแม่น้ำโขงและสาบ และทะเลสาบโขงและสาบในกัมพูชา มีภูมิประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยระบบนิเวศและวัฒนธรรมที่หลากหลาย แม่น้ำโขงที่ไหลมาจากที่ราบสูงที่เป็นน้ำแข็งในทิเบตผ่านดินแดนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หล่อเลี้ยง และได้รับการหล่อเลี้ยงโดยแม่น้ำ และทะเลสาบโขงและสาบ ในฤดูมรสุม น้ำในแม่น้ำโขงขึ้นสูงสุด และไหลไปรวมกับโขงและสาบที่กลางกรุงพนมเปญทำให้เกิดการเปลี่ยนทิศทาง และดันน้ำกลับเข้าสู่โขงและสาบ ที่ไหลผ่านที่ราบน้ำท่วมถึงในบริเวณนั้น ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นที่นี่ที่เดียวเท่านั้น

ฉันอยากจะสร้างภูมิทัศน์ริมแม่น้ำที่แตกต่างออกไป ที่สะท้อนถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งมีชีวิตริมฝั่งกับความเปราะบางในการใช้ชีวิตอยู่ในสภาพอากาศของโลก ดังนั้นฉันจึงสร้างสถานการณ์ที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศของฉันอย่างสิ้นเชิง น้ำแข็งเย็นเยือกลอยตามลำน้ำในภูมิอากาศเขตร้อน

ผลคือภาพถ่ายที่สวยงามน่ามหัศจรรย์ แม้การถ่ายภาพแม่น้ำ และทะเลสาบมีความแตกต่างอย่างมากในเรื่องของสี รวมถึงภูมิทัศน์ และกิจกรรมบ้านช่องของชุมชนริมแม่น้ำ สิ่งเหล่านี้คือความผันแปรที่รวมอยู่ในองค์ประกอบภาพที่มีก้อนน้ำแข็งสีขุ่น น้ำแข็งที่กำลังละลายได้แสดงอาทิตย์อันระอุ แม้เป็นเพียงจุดเล็กๆ แต่ก็ช่วยชีวิตให้แก่โขงและสาบ

The freshwater Tonle Sap River and Tonle Sap Lake in Cambodia have a rich landscape of various ecosystems and cultures. The Mekong River, which runs from the icy plateaus of Tibet through much of mainland South East Asia, feeds and is fed by the Tonle Sap River and Lake. During the monsoon season, when the Mekong is at its highest, it meets the Tonle Sap in the heart of Phnom Penh causing it to change direction – the only river in the world to do so – pushing water back to the great Tonle Sap Lake, which in turn feeds a dependent flood plain.

For Riverscapes IN FLUX, I took numerous trips up and down the Tonle Sap, and stayed at select sites with families for many days at a time. I became particularly interested in the great visual diversity of the riverscape but also how the global phenomena and phrase “climate change” is understood and adapted to locally by the people living on or near the river.

To combine these interests, I decided to intervene on the riverscape with a humble, unnatural happening: ice floating in the waters of a subtropical climate. The quiet and fantastical photographs were staged with the great help from the communities in each location. Their fragile surroundings are the variances in my compositions of industrial ice melting under the hot sun, rising the Tonle Sap.

**LIM
SOKCHANLINA**

CAMBODIA

ลิม โซกจันลินา เกิดที่เมืองเปรยแวงในปี 1987 เป็นช่างภาพสารคดี และทำงานสร้างสรรค์ เขามักให้ตัวเองเป็นผู้ดำเนินเรื่องราวเพื่อเรียกร้องให้คนตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมในกัมพูชาอันเป็นผลมาจากการเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ เขาเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่ม Stiev Selepak / Art Rebels ที่ก่อตั้งหอศิลป์แห่งแรก Sa Sa Art Gallery ในกรุงพนมเปญในปี 2009 และโครงการ Sa Sa Art Projects ในปี 2010 ซึ่งเป็นพื้นที่แสดงงานแนวทดลองแห่งแรกที่เขาดำเนินงานโดยศิลปิน งานนิทรรศการเดี่ยวของเขาได้แก่ “My Motorbike and Me” (PhotoPhnomPenh at Java Café, 2009) และ “Wrapped Future” (SA SA BASSAC, Phnom Penh, 2012) นอกจากนี้ผลงานของเขายังได้จัดแสดงร่วมกับศิลปินอื่นๆ ทั่วประเทศทั้งที่พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ และที่ ICAS สิงคโปร์ รวมถึงงานเทศกาล Contact Photo Festival และที่ The East Gallery เมืองโตรอนโต

Lim Sokchanlina, born in Prey Veng in 1987, is a photographer working across documentary and conceptual practices. Often staging scenarios involving himself as a protagonist, he calls attention to a variety of social, cultural, economic and environmental changes in Cambodia resulting from globalization. He is a founding member of the artist collective Stiev Selepak / Art Rebels, which founded the first exhibition-dedicated gallery in Phnom Penh in 2009, Sa Sa Art Gallery, as well as the first artist-run experimental space, Sa Sa Art Projects, in 2010. His solo exhibitions include “My Motorbike and Me” (PhotoPhnom Penh at Java Café, 2009) and “Wrapped Future” (SA SA BASSAC, Phnom Penh, 2012). Lim has exhibited widely in group exhibitions across Cambodia, including at the National Museum, and at ICAS, Singapore and Contact Photo Festival and The East Gallery, Toronto.

2012

สื่อผสม และ วิดีโอจัดวางหนึ่งช่อง

2012

Mixed-media and single channel video installation

Middle Ground

ในวัฒนธรรมการเพาะปลูกชาวนามักสร้างหุ่นขึ้นมาตั้งกลางท้องทุ่งเพื่อไล่สัตว์ที่มารบกวนพืชผล ในกัมพูชาเราเรียกสิ่งนี้ว่า ดิงมูล ชาวนานำฟางแห้งมาทำหุ่นไล่กาที่มีรูปร่างคล้ายคน และสวมเสื้อผ้าเก่าๆของพวกเขา ในฤดูแล้ง ดิงมูล ยืนอยู่กลางทุ่งนาโดยมีไม้ไผ่ หรือเสาไม้คอยค้ำยัน แต่เมื่อถึงฤดูฝนน้ำที่ท่วมทำให้หุ่นไล่กาโยนอยู่ลู่ฟาง ไม่มีสัตว์รบกวนเพราะพืชผลถูกน้ำท่วมหมด

ปีนี้น้ำจากแม่น้ำเออ์ลันจนไหลเข้าท่วมที่นาและบ้านเรือน ทำให้ชาวนาจำนวนมากไม่มีงาน ไม่มีอาหาร หนีเข้าบ้านเรือนยังพังเสียหาย รวมถึงชีวิตความเป็นอยู่ที่ได้รับผลกระทบอย่างหนัก ครอบครัวของผมมีสมาชิกสิบคนอาศัยอยู่ริมแม่น้ำโตนเลสาบทางใต้ของพนมเปญ บ้านเราถูกน้ำท่วมหมดทำให้ต้องกินนอนอยู่บนหลังคาเป็นเวลาหลายเดือน

สำหรับงานชิ้นนี้ผมคลุกคลีอยู่กับเจ้าของไร่ที่ได้รับผลกระทบน้ำท่วม และได้ศึกษาวิธีการทำหุ่น และช่วยหาเสื้อผ้าเก่าๆมาแต่งตัวให้ ดิงมูล ผมสร้างดิงมูลขึ้นมา 10 ตัวเท่ากับจำนวนสมาชิกในครอบครัวของผม โดยวัดตามความสูงของแต่ละคน พวกเรายืนอยู่ด้วยกันในห้องแสดงงานท่ามกลางภาพน้ำท่วมที่ฉายออกมาจากเครื่องฉายวิดีโอ

In most agrarian cultures, farmers create a figure to stand in the fields as a way of scaring away animals that threaten their crops. In Cambodia, we call this figure dtingmul. Farmers use dried paddy straw to create a scarecrow shaped like a human being and clothe it with their old clothes. In the dry season, the dtingmul stands on land, supported by a bamboo or wooden pole, but in the rainy season flooding makes the dtingmul stand alone for hectares, watching over the land, but in vain; there is no animal that can harm their crops because there are no crops.

The 2011 flooding of the rivers and land left so many farmers and families without work and food, and has destroyed homes and livelihoods. My family of ten lives on the banks of the Tonle Sap River in southern Phnom Penh. During the floods, the ground floor of our house was flooded totally, leaving us to live, eat, and sleep together on our roof for months.

For Riverscapes IN FLUX, I spent time with farmers in Takeo province – my homeland – to learn how to make dtingmul. I then could create ten figures to represent my family and I – measured to our heights and wearing our clothes. Restaged in the flood, together we wait, compromise, question usefulness, power, acceptance and hope.

THAN SOK
CAMBODIA

ธานโส กเกิดที่เมืองตาแก้ว ประเทศกัมพูชา ปี 1984 เขาศึกษาประเด็นความเชื่อเรื่องศาสนาและจิตวิญญาณ รวมถึงพิธีกรรมต่างๆ และถ่ายทอดผ่านประติกรรม ศิลปะจัดวาง วิดีโอ และการแสดง ธาน โส จบการศึกษาศิลปะจาก Reyum Art School ในปี 2005 และเข้าร่วมอบรมในโครงการ Reyum Workshop ในปี 2007 ทำให้เขามีโอกาสได้ร่วมงานกับศิลปินมากมายที่เข้าร่วมอบรม อาทิ ตรัน หลวง และกลุ่มศิลปินที่อยู่ในกรุงเทพฯ รวมถึง ไอโกะ และโกเมะที่เคยร่วมเดินทางไปแสดงผลงานชุด “Cambodian Stories” ด้วยกันที่สหรัฐอเมริกา และได้หัวัน ปัจจุบัน ธาน โส กำลังศึกษาด้านสถาปัตยกรรมที่กัมพูชา งานนิทรรศการเดี่ยวของเขา ได้แก่ “The Halo of the Omnipresent Eye” ที่ SA SA BASSAC (2012) และ “Tragedy” (2009) นอกจากนี้เขายังได้จัดแสดงนิทรรศการร่วมกับศิลปินคนอื่น ในงาน “Forever Until Now” ที่ 10 Chancery Lane Gallery ประเทศฮ่องกง (2009) และ “Video: An Art, A History” ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสิงคโปร์ (2011). เขาเคยเป็นศิลปินในพำนักที่ Tokyo Wonder Site เมืองโอายามา (2005) และที่เมืองซัปโปโร (2011)

Than Sok, born in Takeo, Cambodia in 1984, investigates religious and spiritual beliefs, materials and rituals through sculpture, installation, video and performance. He graduated from Reyum Art School in 2005 and attended the Reyum Workshop in 2007, during which he collaborated with a number of visiting artists including Tran Luong (Vietnam) and a group of Hanoi-based artists, and Eiko and Koma, with whom he toured the United States and Taiwan for the performance “Cambodian Stories”. Than Sok is currently studying architecture in Cambodia. His solo exhibitions include “The Halo of the Omnipresent Eye”, SA SA BASSAC (2012) and “Tragedy” (2009). Selected group exhibitions include “Forever Until Now”, 10 Chancery Lane Gallery, Hong Kong (2009) and “Video: An Art, A History”, Singapore Art Museum (2011). Than Sok was a resident at Tokyo Wonder Site, Aoyama (2005) and at S-AIR: Sapporo Artists in Residence, Sapporo (2011).

2012
ศิลปะจัดวางประกอบเสียง

2012
Sound installation

Rise and Fall

กมพง ปลัก เป็นชื่อของชุมชนที่ถูกน้ำท่วม อยู่แถบแม่น้ำโตนเลสาบ สำหรับผลงานชิ้นนี้ผมได้ใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวใจดีครอบครัวหนึ่งในชุมชนนี้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เพื่อทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของคนในชุมชนกับแม่น้ำ รวมถึงการพึ่งพาอาศัยแม่น้ำสายนี้ในการดำรงชีวิต สิ่งที่ผมสนใจคือระบบการปลูกบ้านที่ใช้เสาเค้ายันเพื่อรับมือกับฤดูน้ำหลากที่เกิดขึ้นทุกปี ช่วงเวลานี้กระแสน้ำจากแม่น้ำโขงทำให้น้ำในโตนเลสาบเปลี่ยนทิศทางการไหล ดังนั้นจึงมีน้ำเอ่ออยู่บริเวณที่ราบน้ำท่วมถึงรอบๆทะเลสาบ ในช่วงเหตุการณ์น้ำท่วมเมื่อปี 2011 กมพง ปลัก ได้รับความเสียหายไม่น้อย แต่ก็รับมือกับระดับน้ำที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างผิดปกติได้ด้วยความสามารถในการปรับตัวที่พวกเขาดีกว่าชุมชนใกล้เคียง นอกจากนี้ผมยังรู้สึกประทับใจกับความผูกพันอันลึกซึ้งระหว่างคนในชุมชนกับ เนียก ตะ ซึ่งเป็นญาติที่เป็นตัวแทนของธรรมชาติที่ช่วยให้คนอยู่ร่วมกับน้ำและป่าได้อย่างสันติสุข ผลงานของผมสะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้างที่เรียบง่ายของบ้านเรือนและศาลพระภูมิขนาดเล็กพร้อมเสียงประกอบจาก กมพง ปลัก ที่มีทั้งเสียงของผู้คนที่ทำกิจวัตรประจำวันเกี่ยวกับน้ำ ตกปลา เล่าเรื่องราวและประกอบพิธีกรรมเพื่อบูชาดวงวิญญาณที่สถิตอยู่ในแม่น้ำ

Kompong Pluk is the name of a flooded forest community based on the Tonle Sap River. For Riverscapes IN FLUX, I did a week-long residency with a warm, hospitable and generous family in this community as a way to begin to understand the people's relationship with and dependency on the river. What interested me was this community's modular and uniquely high stilted housing system that accommodates the natural annual flooding in the rainy season. At this time, the Tonle Sap is forced by the Mekong's current to reverse direction, thus providing necessary water to the flood plain around the Tonle Sap Lake. During the 2011 floods, Kompong Pluk suffered but was able to cope with the "unnatural" levels of flooding with better flexibility than many surrounding communities. I also was moved by the community's deep connection to Neak Ta, the omnipresent natural spirit that allows harmonious living with the river and forest. My installation reflects both the simple modular structure of their homes and the humble constructions of the spirit houses. Here the sound-scape of the river-scape at Kompong Pluk can be heard - layers of sounds from people's everyday lives with the water, fishing, storytelling and ceremonial practices for the river spirits.

VUTH LYO
CAMBODIA

วูธ โลโน เกิดเมื่อปี 1982 ที่กรุงพนมเปญ เขาทำงานเกี่ยวกับภาพถ่าย และเสียงเป็นหลัก และสนใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และกระบวนการสร้างชาติในกัมพูชา ในปี 2007 เขาจบการศึกษาปริญญาตรีด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และจบการศึกษาปริญญาโท สังคมศาสตร์ที่ Royal Melbourne Institute of Technology ประเทศออสเตรเลีย ในปี 2009 เขาเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งกลุ่ม Stiev Sele- pak / Art Rebels และเป็นผู้อำนวยการโครงการ Sa Sa Art Projects ที่กรุงพนมเปญ และจัดงานนิทรรศการต่างๆมากมายที่กัมพูชา ผลงานล่าสุดได้แก่ "The Sounding Room" โดยได้รับความร่วมมือจาก Incidental จากสหราชอาณาจักร งานนิทรรศการกลุ่มที่เขาเคยร่วมจัดแสดงผลงานได้แก่ "14+1" (2007) และ "Blue Angels" (2008) ซึ่งจัดขึ้นที่ศูนย์วัฒนธรรมฝรั่งเศส กรุงพนมเปญ และนิทรรศการเดี่ยว "Thoamada" (SA SA BASSAC, 2011)

Working primarily with photography and sound, Vuth Lyo, born in Phnom Penh in 1982, is interested in ideas around social transformation and national progress in Cambodia. He obtained a Bachelor's degree in Information Technology in 2007 as well as a Master's degree in Social Science in 2009 at the Royal Melbourne Institute of Technology, Australia. He is a founding member of the artist collective Stiev Selepak / Art Rebels and director of Sa Sa Art Projects, Phnom Penh. He has organized numerous exhibitions and events in Cambodia, most recently "The Sounding Room" in collaboration with Incidental, UK. His group exhibitions include "14+1" (2007) and "Blue Angels" (2008), both of which were held at the French Cultural Center Gallery, Phnom Penh, and the solo exhibition "Thoamada" (SA SA BASSAC, 2011).

เอ็ด ดาร์มาวัน

เอ็ด ดาร์มาวัน จบการศึกษาจาก INDONESIA ART INSTITUTE และเคยเป็นศิลปินในพำนักที่ RIJNSAKADEMIE VAN BEELDENDE KUNSTEN กรุงอัมสเตอร์ดัมเป็นเวลาสองปี นอกจากนี้เขายังเป็นผู้ร่วมก่อตั้งกลุ่ม RUANGRUPA ARTISTS ในกรุงจาการ์ตา ในปี 2000 ดาร์มาวันเป็นผู้กำกับศิลป์ให้แก่เทศกาล JAKARTA BIENNALE-ARENA 2009 และเป็นผู้อำนวยการเทศกาล OK VIDEO JAKARTA, INTERNATIONAL VIDEO FESTIVAL ในปี 2003 – 2009 เขาและกลุ่มศิลปิน RUANGRUPA เคยร่วมแสดงผลงานใน GWANGJU กรุงอิสตันบูล และ งาน SINGAPORE BIENNALES และยังร่วมเป็นภัณฑารักษ์ให้แก่ภัณฑารักษ์ศิลปะแนวใหม่ FIXER ที่ประเทศอินโดนีเซีย ในปี 2010 และเป็นสมาชิกของสมาคมศิลปะจาการ์ตาในปี 2006 – 2009

Ade Darmawan studied at the Indonesian Art Institute and had a two year residency at the Rijksakademie Van Beeldende Kunsten, Amsterdam. He is the director and co-founder of Ruangrupa artists' initiative in Jakarta, founded in 2000. Darmawan was artistic director of the Jakarta Biennale-Arena 2009 and festival director as well as artistic director of OK Video Jakarta, International Video Festival from 2003 to 2009. With Ruangrupa, he participated in the Gwangju, Istanbul, and Singapore Biennales. Darmawan was also co-curator of Fixer, an exhibition of alternative spaces and artists' collectives in Indonesia, in 2010, and a member of the Jakarta Arts Council from 2006 to 2009.

อินโดนีเซีย

INDONESIA

แม่น้ำหลายสายในอินโดนีเซีย โดยเฉพาะบนเกาะชวากำลังเสื่อมโทรมทั้งทางด้านระบบนิเวศน์ และวัฒนธรรม เราทำร้ายแม่น้ำด้วยขยะ ของเสีย ซึ่งในหลายพื้นที่แม่น้ำยังเป็นที่อยู่อาศัยของผู้ด้อยโอกาสทางสังคมที่มาตั้งเพิงเรียงรายอยู่มากมาย เนื่องจากการจัดการที่ขาดประสิทธิภาพพื้นที่แห่งนี้จึงกลายเป็นหายนะของเมือง มีช่องว่างทางสังคม และเศรษฐกิจ ชาดแคลนสาธารณูปโภคที่จำเป็น และต้องเผชิญกับปัญหาสิ่งแวดล้อม เราไม่ค่อยพบเห็นงานสร้างสรรค์ที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสายน้ำ การนิยามความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างคนกับธรรมชาติเริ่มมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ กล่าวคือเราต้องมองธรรมชาติในฐานะเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต โครงการนี้ท้าทายความสามารถของศิลปินรุ่นใหม่ให้พวกเขาได้ตั้งข้อสังเกตและกล่าวถึงประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อม และสังคมที่มีความเกี่ยวข้องกับสายน้ำ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ยังไม่ค่อยได้รับความสนใจในวงกว้าง นอกจากนี้ยังนำเสนอปฏิกริยาของผู้คน รวมถึงวิถีจัดการกับนวัตกรรมใหม่ๆ ในการเอาตัวรอด และแสดงให้เห็นถึงบทบาทของศิลปินในการสะท้อนสังคมผ่านงานศิลปะ

Many rivers in Indonesia, especially in Java, have become ecologically and culturally marginalized. We torture them with garbage and waste; in many parts these rivers have also become home to people who are economically disadvantaged and have thus, with all the complexities surrounding them, turned into shantytowns themselves. Due to general mismanagement, these regions have become an urban disaster, facing a social as well as an economic gap, a disoriented infrastructure, a lack of public spaces and overall ecological calamity. We also rarely find cultural production that comes from the creative process of the relationship between humans and the river as an inspiring collaboration. It is becoming increasingly important to re-identify and redefine our relationship with nature. We need to view it as a source of life and livelihood. This project challenges young artists to observe and address the environmental and social elements related to the river that have been marginalized. It will also portray the way people organically and systematically react and deal with the innovation strategies of survival, and further demonstrate the role of the artist as well as his strategies in regards to his artistic practices.

2012
วิดีโอสามช่อง และศิลปะจัดวางประกอบเสียง

2012
Three channel video and sound installation

Flood Canal

ความจริงที่ว่าพื้นที่บางส่วนของกรุงจาการ์ตั้งอยู่บนที่ราบน้ำท่วมถึงเป็นที่รับรู้กันตั้งแต่สมัยอยู่ภายใต้อาณานิคมของเนเธอร์แลนด์ ด้วยความสูงจากระดับน้ำทะเลเพียง 0.5 เมตร และทางใต้ของเมืองสูงจากระดับน้ำทะเลเพียง 25 เมตร ทำให้เราถูกน้ำท่วมเป็นประจำ นอกจากนั้นหน้าดินก็สึกกร่อนทุกปี คิดเป็น 40% ของกรุงจาการ์ตา หรือประมาณ 26.000 เฮกตาร์ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล เราจึงคุ้นเคยกับน้ำท่วมเป็นอย่างดี คลองเวสต์ฟลัดต์ ขุดขึ้นเมื่อปี 1922 สามารถป้องกันน้ำท่วมพื้นที่ตอนกลางของกรุงจาการ์มาได้เป็นเวลา 40 ปีแล้ว ในปี 1973 มีการวางแผนขุดคลองอีสต์ฟลัดต์เพื่อใช้เพื่อควบคุมปริมาณน้ำร่วมกับระบบระบายน้ำของกรุงจาการ์ตา แต่การก่อสร้างก็ยังไม่เริ่มขึ้นจนกระทั่งปี 1996 และเป็นเวลา 38 ปีหลังจากอนุมัติโครงการ คลองอีสต์ฟลัดต์ได้เปิดให้ประชาชนใช้ได้ตั้งแต่เดือนธันวาคม ปี 2011 งานชิ้นนี้ว่าด้วยเรื่องราวอันยาวนานของการพัฒนา คลองอีสต์ฟลัดต์ รวมทั้งผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียง และแง่มุมต่างๆ ทางสังคมเกิดขึ้นเป็น “ผลข้างเคียง” ของโครงการ ผลงานชิ้นนี้ไม่ได้พยายามตอบคำถามใดได้ หากแต่เป็นการตั้งองค์ประกอบบางอย่างมารวมเข้าด้วยกันจนเป็นศิลปะจัดวางสื่อโสตทัศน

The fact that some parts of Jakarta are located on a flood plain had already been acknowledged during the period of Dutch colonization. With a soil surface height of 0.5 meters above sea level by the shore and 25 meters above sea level in the south of the city, floods threaten us regularly. Furthermore, the soil surface is reduced each year, rendering 40% of DKI Jakarta – about 26.000 ha – below sea level, and thus “familiarized” with the floods. The West Flood Canal, built in 1922, successfully controlled floods towards the Central Jakarta area for approximately 40 years. In 1973, the East Flood Canal was planned to provide flood control and a Drainage System Master Plan in DKI Jakarta. Construction did not begin until 1996. Since December 2011, 38 years after the project was approved, the East Flood Canal has been open to the public. This project responds to the long story of the East Flood Canal's development, its interactions with the surroundings, the controversy around it and other social aspects that have arisen as a “side-effect” of development. While not trying to answer the questions and concerns, the project seeks to capture certain elements and combine them in an audio-visual integrated installation.

**ACHMAD
KRISGATHA**

INDONESIA

อัคมัด กฤษกฐา เกิดที่เมืองบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย จบการศึกษาด้านมัณฑนศิลป์ และสนใจเรื่องการออกแบบเสียง ภาพเคลื่อนไหว และการแสดงผลงานตามถนน ในช่วงปี 1999 ถึงปลายปี 2010 เขาเป็นบรรณาธิการให้แก่นิตยสารวัยรุ่นหลายฉบับของอินโดนีเซีย ผลงานของเขาใช้สื่อหลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่ตัวหนังสือ กราฟฟิก ผ้าใบ สิ่งพิมพ์ การประกอบเสียง จนถึงวิดีโอ เขาเคยจัดแสดงผลงานในนิทรรศการต่างๆ ทั่วประเทศ และเคยเข้าร่วมการประชุมด้านศิลปะในระดับนานาชาติ ผลงานที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักมากที่สุดคือ “Jeruji” ซึ่งได้รับความร่วมมือจากวงดนตรีพังค์แถวหน้าของอินโดนีเซีย ปัจจุบันเขาทดลองเล่นกับเสียงผ่านการแสดงสด

Achmad Krisgatha was born in Bandung in Indonesia. Majoring in Interior Design, he took interest in sound designing, motion graphics and occasional street projects. In the period from 1999 to late 2010, Krisgatha was listed as an editor for several Indonesian youth magazines. Most of his works can be found in various mediums and formats, from texts, graphics, canvas, prints and soundscapes to videos. His works have been exhibited across the nation, and he participates in international art forums, for both projects and seminars. His most notable work is the recorded collaboration with Indonesia's leading punk band “Jeruji”. Today he is experimenting with sounds in his live performances.

2012
ชุดภาพถ่ายจัดวาง
25 digital C-prints

2012
Sequential photographic installation
25 digital C-prints

By the River of Love

เบงกาวัน โซโล หรือแม่น้ำเบงกาวัน เป็นแม่น้ำสายที่ยาวที่สุดในเกาะชวา ไหลผ่านหลายเมืองตั้งแต่ โวโนกรี ตอนกลางของเกาะชวาเรื่อยมาถึงกรีสิทางตะวันออกของชวา เป็นระยะทาง 600 กม. เบงกาวัน โซโลเป็นแม่น้ำสายหลักสำหรับหลายชีวิต แต่ในขณะเดียวกันก็ให้โทษต่อชุมชนของพวกเขาด้วย

'ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงต่างได้รับผลกระทบจากน้ำท่วมที่เกิดขึ้นทุกปี เนื่องจากน้ำที่ไหลบ่าเข้ามา น้ำท่วมมักเกิดขึ้นในฤดูฝนซึ่งเป็นช่วงที่ระดับน้ำเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก

ผมอยากรู้ว่าน้ำท่วมที่เกิดขึ้นทุกปีมีผลกระทบต่อผู้คนอย่างไร ผมอยากเข้าไปสำรวจ และบันทึกสิ่งเหล่านี้ด้วยภาพถ่าย ไม่ได้หาคำตอบหรือทางแก้ แต่ต้องการค้นหาความจริง ผมเดินทางไปหลายเมืองที่อยู่ริมแม่น้ำเบงกาวัน โซโล และได้ถ่ายภาพผู้คนที่ยาศัยอยู่บริเวณลุ่มน้ำ

The Bengawan Solo or Solo River is the longest river in Java, Indonesia, flowing through several cities from Wonogiri in Central Java to Gresik in East Java Province for about 600 km. The Bengawan Solo has been an important artery in people's lives, but it has also been a threat to their society.

People living near and around the river have suffered annual floods for years, due to overflowing waters. The floods usually happen during the rainy season, when the water level rises significantly.

I wanted to investigate how these annual floods affect the people there. I wanted to look into the matter and document it through photography. I'm not looking for an answer or a solution, but I try to investigate it.

For this project, I travelled overland to a number of cities along the Bengawan Solo and I took photographs of people living around the river basin area.

**BUDI
DHARMAWAN**

INDONESIA

บุดิ ธาธรวาน เกิดปี 1986 เป็นช่างภาพชาวอินโดนีเซียที่อาศัยอยู่ที่ Yogyakarta ตอนกลางของชวา เขาจบการศึกษาด้านการสื่อสาร คณะสังคมและรัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Gadjah Mada University เขาเป็นทั้งช่างภาพอิสระ และเป็นช่างภาพให้แก่หนังสือพิมพ์หลายฉบับ ในปี 2009 เขาได้รับการเสนอชื่อให้เข้าร่วมอบรมโครงการช่างภาพรุ่นเยาว์แห่งภูมิภาคเอเชีย ในงาน Angkor Photo Workshop ที่กรุงเสียมราฐ กัมพูชา ในปี 2010 เขาได้ร่วมเป็นวิทยากรในอบรมด้านการถ่ายภาพ Bali International Photo Workshop ซึ่งจัดขึ้นที่บาห์ลี ในปี 2011 และได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมอบรมในโครงการ Stream Photo Asia Masterclass ที่จัดขึ้นเป็นครั้งแรกที่กรุงเทพฯ นอกจากนี้ผลงานของเขาในปี 2010 ยังได้รับคัดเลือกให้ไปจัดแสดงในงาน Art Jogja 2011 อีกด้วย

Budi N.D. Dharmawan was born in 1986. He is an Indonesian photographer based in Yogyakarta, Central Java. He studied Communications at the Faculty of Social and Political Sciences, Gadjah Mada University, Yogyakarta. As a photographer, Budi N.D. Dharmawan works on personal projects and assignments for several magazines. In 2009 he was shortlisted as an aspiring Asian young photographer to participate in the prestigious Angkor Photo Workshop in Siem Reap, Cambodia. In 2010 he taught as one of the tutors in the Bali International Photo Workshop in Bali, Indonesia. In 2011 he was selected to participate in the first Stream Photo Asia Masterclass in Bangkok, Thailand. A project he did in 2010 was chosen to be presented in Project Presentation programme at Art Jogja 2011.

วิถีโฮสชีช่อง และศิลปะจัดวาง

Four channel video and found-object installation

Shifting Live Objects Into Inanimate

แม่น้ำอังเก คือแม่น้ำหนึ่งใน 13 สายที่ไหลผ่านกรุงจาการ์ตา สำหรับผู้คนในพื้นที่แม่น้ำสายนี้มีความผูกพันกับประวัติศาสตร์อันยาวนานของการก่อเกิดวัฒนธรรม แต่วันนี้แม่น้ำสายนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว ขณะที่คนทางใต้ยังคงใช้ประโยชน์จากความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติของแม่น้ำ ทั้งจับปลา ล่าสัตว์ แต่สำหรับคนที่อยู่ตอนล่างทางตะวันตกของจาการ์ตา สถานการณ์กลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง คุณภาพน้ำที่ย่ำแย่ทำให้ผู้คนในแถบดังกล่าวต้องเปลี่ยนอาชีพ และหันมาเก็บเศษเหล็กและเศษพลาสติกแทน

ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีสาเหตุจากการปรับเปลี่ยนโครงสร้างของชุมชนเมือง เมื่อก่อนเขตโรงงานอุตสาหกรรมเคยอยู่ทางเหนือ และทางตะวันตกของกรุงจาการ์ตาบริเวณริมฝั่งแม่น้ำอังเก คนงานจากทางเหนือย้ายลงมาทำงานทางใต้ แต่เมื่อความเจริญมาถึง อาชีพของคนทางใต้ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติก็เปลี่ยนไป

ผลงานชิ้นนี้มุ่งนำเสนอความเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศน์ของแม่น้ำอังเกที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ชุมชนเมือง และในเมืองผ่านอาชีพต่างๆ ที่ผูกพันกับสายน้ำ โดยวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงจากมุมมองทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

The Angke River is one of thirteen rivers flowing through Jakarta. For Jakarta's inhabitants, the river is connected to a long history of cultural development. Today the river has changed. While people in the south can still take advantage of the river's natural wealth, catching fish and molluscs or hunting for lizards, the situation is different for people living downriver in West Jakarta. Because of the bad water quality, the people here have changed their profession and are collecting metal and plastic waste.

The change described is due to a shift in urban and social structures. In the past, before the factory area in North and West Jakarta was built along the Angke's banks, jobs in the southern region were carried out by the people living in the north of Jakarta. But as the city is changing, its development continues to shift the nature-related-jobs towards the south.

This project tries to convey the ecological change of Angke River in relation to rural, suburban and urban areas by mapping the different professions connected to the river. This change is examined under economic, cultural and social aspects.

**MAHARDIKA
YUDHA**

INDONESIA

มาฮาร์ดิกา ยูดา เกิดปี 1981 เป็นผู้ช่วยภัณฑารักษ์ และนักวิจัยให้กับหอจัดแสดงนิทรรศการของสมาคมศิลปะจาการ์ตาตั้งแต่ปี 2006-2007 “Footage Jive” ในปี 2009 เขาจัดแสดงงานนิทรรศการเดี่ยวที่ RURU Gallery กรุงจาการ์ตา ตั้งแต่ปี 2010 - 2011 และมีส่วนร่วมในการคัดเลือกผลงานเพื่อจัดแสดงในงานนิทรรศการศิลปะที่จัดโดยกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของอินโดนีเซีย งานแรกที่เขาจัดคือเทศกาลวิดีโอนานาชาติ “OK. Video FLESH” ผลงานของเขาได้รับการจัดแสดงในเทศกาลภาพยนตร์ศิลปะมากมายทั้งในระดับชาติ และระดับนานาชาติ อาทิ งานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติโทรตเตอร์ตาม ประเทศเนเธอร์แลนด์ เทศกาลภาพยนตร์สันโอเบอร์เฮาเซิน ประเทศเยอรมนี ปัจจุบันยูดาดำรงตำแหน่งผู้ประสานงานกองวิจัยและพัฒนา ในปี 2011-2012 เขาเข้าร่วมโครงการ JENESYS Programme จัดโดย เจแปนฟาวด์เดชั่น

Mahardika Yudha was born in 1981. From 2006-2007 he worked as a researcher and curator assistant of the archive exhibition of the Jakarta Arts Council. He held his first solo exhibition entitled “Footage Jive” at RURU Gallery, Jakarta, in 2009. From 2010 until 2011, Yudha co-curated the Media Art Exhibition for the Art Department of the Ministry of Culture and Tourism of Indonesia. The International Video Festival “OK. Video FLESH” is his premier curatorial program. His art works have been displayed at several national and international art film festivals, including the International Film Festival Rotterdam, The Netherlands, Internationale Kurzfilmtage Oberhausen, Germany, among others. Yudha currently works as a coordinator in the Research and Development Division. He is a participant of the JENESYS Programme 2011-2012, Japan Foundation.

2012
ศิลปะจัดวาง

2012
Installation

Bandar Raya Snack

ปลาซัคเกอร์ หรือที่ชาวอินโดเรียกว่า “Sapu-Sapu” (Sapu แปลว่า ไมกวาด) หรือ “Ikan Bandaraya” ในภาษามลายู เป็นปลาน้ำจืดที่มักถูกนำไปใส่ไว้ในตู้ปลาเพื่อขจัดของเสีย มันจึงเปรียบเสมือนภารโรง ประจำตู้ปลา ปลาซัคเกอร์ไม่นิยมนำมาทำเป็นอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนชั้นกลางถึงชั้นสูงที่มักมองว่าสกปรก กินไม่ได้ อย่างไรก็ตามคนในระดับรากหญ้าโดยเฉพาะที่อาศัยอยู่ริมน้ำมักจับปลาชนิดนี้ขึ้นมาจากแม่น้ำที่เต็มไปด้วยโคลนเลนเพื่อกินเป็นอาหาร ผมรู้สึกประทับใจกับความจริงเกี่ยวกับสถานะอันต่ำต้อยของปลาซัคเกอร์ ที่ขณะเดียวกันก็มีบทบาทสำคัญในการรักษาความสะอาดให้แก่ตู้ปลา

งานชิ้นนี้มุ่งสำรวจชีวิตของปลาซัคเกอร์ผ่านมุมมองทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ผมได้ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับอาหารที่ทำจากปลาซัคเกอร์จากชาวบ้านที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำ ทั้งในแง่ของคุณค่าทางโภชนาการ และการซื้อขาย ผลที่ได้คือศิลปะจัดวางที่ประกอบด้วยแผงขายปลาซัคเกอร์ แผ่นพับ และวิดีโอ นอกจากนี้เนื้อหาเกี่ยวข้องกับฟอควอร์ และนักศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารด้วย

The *Hypostomus plecostomus* or suckermouth catfish, colloquially called “sucker fish”, is a type of fish that commonly exists in Indonesia, known as “Sapu-Sapu” (Sapu = Broom) and “Ikan Bandaraya” in Malaysia. These freshwater fish are mainly placed in aquarium tanks to clean the glass, so in the aquarium world, they function as janitors. Sucker fish are not a common food; especially to people from the middle to upper classes they have a dirty connotation and are perceived as ancient-looking, muddy and inedible. However, people from the grassroots, especially the ones living along the riverside, often eat wild sucker fish, fishing them directly from muddy rivers as food of desperate measures. I am very intrigued by this fact and to see the status of sucker fish as that of a marginalized, subordinated fish while they actually play an important role in keeping the artificial water world in glass tanks clean.

This project surveys sucker fish under social, cultural and economical aspects. I researched about dishes that include sucker fish created by people living along the riverside, its nutritional value, and also how it is traded. The result of the research is an installation of a food hawker kiosk selling sucker fish products, complete with brochures and video.. The project involved chefs and students of nutritional and food sciences.

WOK THE ROCK
INDONESIA

โวโต วิบโว หรือที่รู้จักกันในนาม วอค เดอะ ร็อค เป็นศิลปินผู้มีความสามารถรอบด้าน เขาอาศัยและทำงานอยู่ที่เยกยAKARTA ประเทศอินโดนีเซีย จบการศึกษาจากIndonesian Institute of Arts สาขาการออกแบบสื่อภาพ ในปี 2002 เขาเป็นผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นสมาชิกของกลุ่มช่างภาพร่วมสมัย Ruang MES 56 นอกจากนี้ในฐานะนักดนตรีอิสระ เขาได้ก่อตั้งค่ายเพลง Yes No Wave Music ที่ให้ผู้ฟังดาวน์โหลดเพลงที่ถูกต้องตามลิขสิทธิ์ได้ทางอินเทอร์เน็ต ผลงานที่ผ่านมาคือ “Burn Your Idol” ที่เขานำแผ่นซีดีเพลงยอดนิยมในหมู่วัยรุ่นชาวอินโดนีเซียจำนวน 1,000 แผ่นมาจัดวางเป็นงานศิลปะ

Woto Wibowo, aka Wok The Rock, is a multi-disciplinary artist who lives and works in Yogyakarta, Indonesia. He graduated from the Indonesian Institute of Arts with a degree in Visual Communication Design. He became the co-founder and an active member of Ruang MES 56, a contemporary photography collective in 2002. As an underground music artist in Indonesia, he founded Yes No Wave Music, an internet-based record label distributing music for free legal download using Creative Commons License. His recent long-term project is “Burn Your Idol”, an installation of 1000 CD-Rs of Indonesian youngster’s favorite albums.

ไอโอลา เลนซี

ไอโอลา เลนซี ภันฑารักษ์ชาวสิงคโปร์ อาจารย์พิเศษ และนักวิจารณ์ศิลปะเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ วิเคราะห์ประเด็นทางการเมืองและวัฒนธรรมในภูมิภาค ผลงานนิทรรศการที่ผ่านมาได้แก่ Negotiating Home, History and Nation: two decades of contemporary art in Southeast Asia 1991-2011 จัดแสดงที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสิงคโปร์ Aung Ko's Village ที่เอสพลานาด สิงคโปร์ Making History, Esplanade; Intersection Vietnam VWFA Singapore and Kuala Lumpur; Vasan Sitthiket Red Planet, VWFA-Galeri National, จาการ์ตา; Beasts, Breasts & Beauty, Alliance Francaise, สิงคโปร์; Stitching the Wound: Arahmaiani in Bangkok, พิพิธภัณฑ์บ้านจิม กรุงเทพฯ Reformasi-Indonesian art post-1998, Sculpture Square สิงคโปร์ Subverted Boundaries: Singapore Vietnam Thailand, Sculpture Square; Vu Dan Tan & Nguyen Quang Huy, Frank & Lee สิงคโปร์ Inflated Nostalgia-Sutee Kunavichayanont, Frank & Lee เลนซี ดำเนินโครงการศิลปินเอเชียในพำนัก ประจำประเทศฝรั่งเศส และเป็นอาจารย์พิเศษหลักสูตรประวัติศาสตร์ศิลปะเอเชีย ที่ Lasalle College, Singapore นอกจากนี้ยังเป็นผู้ประสานงานภูมิภาคเอเชียที่กรุงลอนดอน เป็นนักเขียน และบรรณาธิการในหนังสือรวมบทความเกี่ยวกับศิลปะในภูมิภาค และยังเป็นผู้แต่งหนังสือ Museums of Southeast Asia

Iola Lenzi is a Singapore curator, lecturer, and critic of Southeast Asian art. Examining the region's cultural and political landscape, exhibitions include Negotiating Home, History and Nation: two decades of contemporary art in Southeast Asia 1991-2011, Singapore Art Museum; Aung Ko's Village, Esplanade, Singapore; Making History, Esplanade; Intersection Vietnam, VWFA Singapore and Kuala Lumpur; Vasan Sitthiket Red Planet, VWFA-Galeri National, Jakarta; Beasts, Breasts & Beauty, Alliance Francaise, Singapore; Stitching the Wound: Arahmaiani in Bangkok, JThompson Foundation, Bangkok; Reformasi-Indonesian art post-1998, Sculpture Square, Singapore; Subverted Boundaries: Singapore Vietnam Thailand, Sculpture Square; Vu Dan Tan & Nguyen Quang Huy, Frank & Lee, Singapore; Inflated Nostalgia-Sutee Kunavichayanont, Frank & Lee. Lenzi runs Southeast Asian artists' residencies in France, and lectures in the Asian Art Histories MA program, Lasalle College, Singapore. She is regional correspondent for Asian Art, London, and a regular contributor-commissioning-editor of anthologies on regional art. She is the author of Museums of Southeast Asia.

ภัณฑารักษ์ CURATOR

พม่า

โครงการ Riverscapes IN FLUX วางกรอบเนื้อหาในระดับภูมิภาคงานเขียนและงานภัณฑารักษ์ของฉันเน้นการสร้างเชื่อมโยงระหว่างงานทัศนศิลป์ทั่วภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดึงเน้นแม่น้ำที่เป็นส่วนหนึ่งในการเชื่อมโยงจึงเป็นตัวเลือกที่พิเศษสุด ในอีกแง่หนึ่งการดึงดูดชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมทำให้โครงการนี้เป็นผลงานศิลปะที่มุ่งสะท้อนสังคม เป็นบรรทัดฐานที่ให้นิยามของศิลปะร่วมสมัยแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตั้งแต่อดีต สายน้ำแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเส้นทางหลักในการขนส่งสินค้า และอุดมไปด้วยวิถีชีวิตของวัฒนธรรมแห่งภูมิภาค ความหลากหลายและสีสันเหล่านี้ยังคงมีอิทธิพลและส่งผลถึงปัจจุบัน แม้หัวข้อจะจำกัดเพียงระดับท้องถิ่นแต่ก็กินความครอบคลุมถึงระดับสากล

ในศตวรรษที่ 21 หลายประเทศต่างช่วงชิงกรรมสิทธิ์เหนือแม่น้ำสายหลักในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากยังเป็นแหล่งทรัพยากรที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น ขณะเดียวกันก็เป็นแหล่งไฟฟ้าพลังน้ำที่ขับเคลื่อนอุตสาหกรรม ทั้งสองอย่างนี้ล้วนมีส่วนรับผิดชอบต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น สายน้ำแสดงถึงความพยายามในระดับภูมิภาคในการต่อต้านความเป็นโลกยุคใหม่ การดิ้นรนที่แสดงนัยทางการเมือง การลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิของประชากรที่ต้องการปกป้องวิถีชีวิตดั้งเดิม แม่น้ำ และสิ่งที่เป็นตัวแทนของสายน้ำจึงนำมาสู่ความร่วมมือของชุมชนในการต่อสู้กับโครงสร้างของชนชั้นปกครอง แม่น้ำที่ไหลข้ามพรมแดนแต่ละประเทศยังเป็นสาเหตุของความกดดันทางการเมืองและความขัดแย้งระดับภูมิภาคสำหรับรัฐบาลที่สนใจแต่เรื่องดินแดนและอาณาเขต จนละเลยหน้าที่ในการดูแลสิ่งแวดล้อม

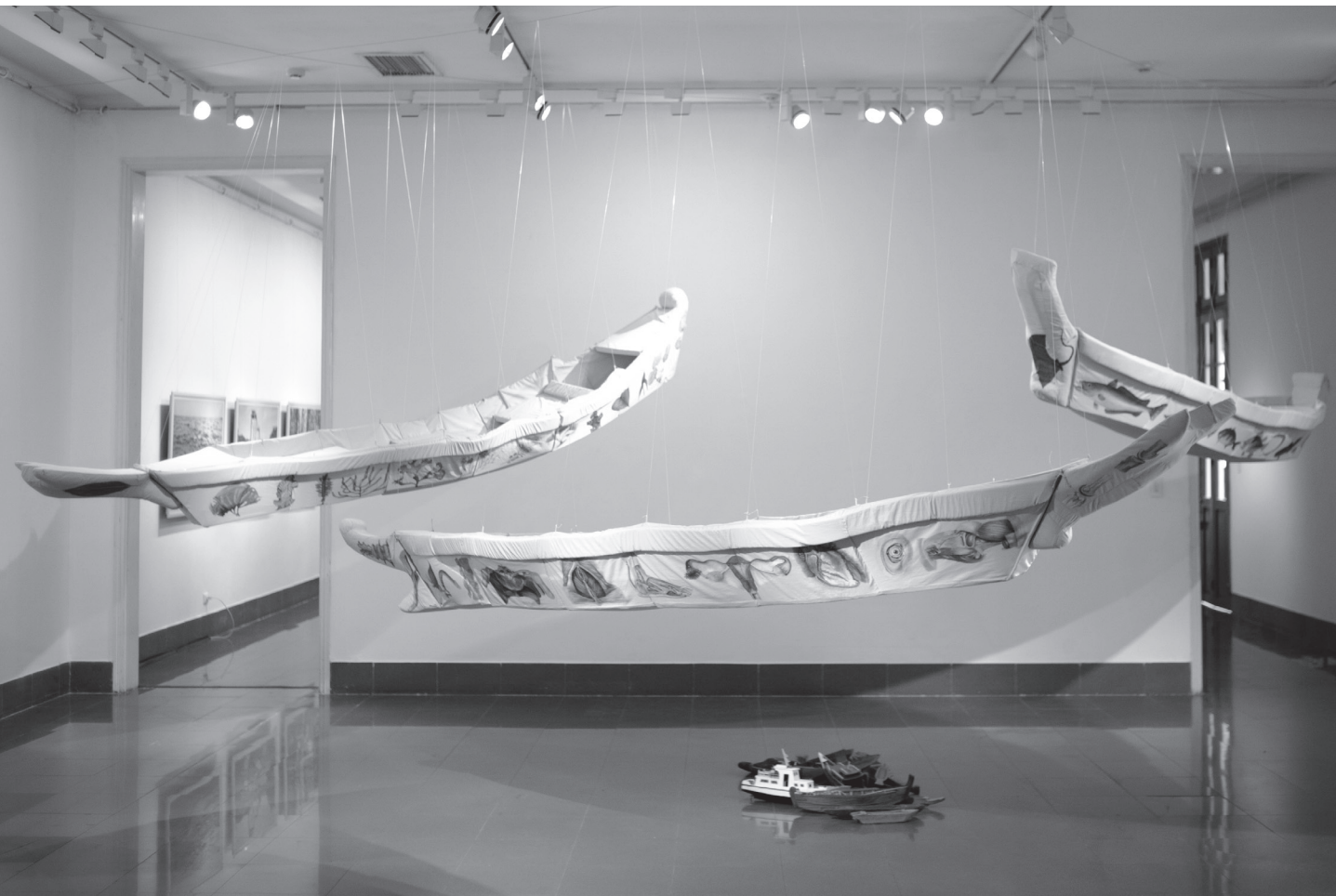
โครงการ Riverscapes IN FLUX หลอมรวมภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นหนึ่งเดียวผ่านงานทัศนศิลป์ นอกจากนี้ยังว่าด้วยปัญหาที่นำวิกฤตของคนในยุคปัจจุบันนั่นคือ ความสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจ และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทั้งยังเป็นการตั้งคำถามเรื่องพลังของปัจเจกบุคคลด้วย

Riverscapes IN FLUX is characterised by its regional scope and communitarian focus. My curating and writing centres on establishing connections between visual art practices across Southeast Asia, so rivers, linking arteries of the region, are a special draw. FLUX's community-involvement is a second, socially-engaged art a canon-defining strand of Southeast Asian contemporary art.

Historically, the great rivers of Southeast Asia have been key to the exchanges of goods and ideas that have given Southeast Asia its plural, layered culture. This pluralism, reverberating strongly in regional practice today, provides its power and universal legibility, despite its local thematic content.

Major rivers of mainland Southeast Asia have, in the 21st century, become sites of contestation because they remain vital sources of traditional livelihood for local populations, while also important to the production of hydro-power and industrial development, both responsible for devastating environmental degradation. As such, waterways embody regional struggle opposing modernity and conservation. This struggle has clear political implications, citizens increasingly speaking up in defense of their communities' way of life. Rivers and what they represent therefore prompt engagement and community organization in the face of monolithic power structures. Rivers that cross international boundaries also cause nationalist muscle-flexing, river-based regional rivalries used to deflect attention from governments' duties as environmental custodians.

Riverscapes IN FLUX, bringing Southeast Asia together through visual art, tackles one of the most future-influencing concerns of this generation, the balancing of economic development and environmental conservation. The project also raises essential questions of individual empowerment.

2012
ศิลปะจัดวางสื่อผสม และวัตถุ

2012
Mixed-media installation with found objects

The Sights Viewed from Boats

งานของผมประกอบด้วยเรือผ้าสามลำ และเรือไม้อีกหลายลำจากฝีมือของเด็กๆ ในหมู่บ้าน ผลงานของผมมักพูดถึงหมู่บ้านที่ผมอยู่ รวมถึงสิ่งแวดล้อม และความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น แม่น้ำอิระวดี เป็นแม่น้ำสายที่สำคัญที่สุดในประเทศของเรา และหมู่บ้านของผมก็ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำสายนี้ ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ริมฝั่งน้ำได้พบกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับแม่น้ำสายนี้ และได้รับผลกระทบทุกปี แนวคิดของผมคือ แม้ว่าเรือเหล่านี้จะล่องไปข้างหน้าอย่างเงียบๆ แต่ก็ยังมีกลไกสำคัญต่อสายน้ำ เรือเหล่านี้แม้จะทำลายทัศนียภาพที่สวยงามของลำน้ำ แต่ขณะเดียวกันก็ตอกย้ำความสำคัญของแม่น้ำในฐานะเป็นเส้นทางคมนาคมในการขนส่งมวลชน และสินค้า ทั้งยังเป็นแหล่งอาหารเลี้ยงปากท้องคนในท้องถิ่น เพื่อนำเสนองานในอีกแง่มุมหนึ่ง ผมนำเรือของเล่นของเด็กๆ ในหมู่บ้านมาจัดวางในงานด้วย เพราะไม่มีของเล่นสำเร็จรูป พวกเด็กๆ จึงต้องสร้างสรรค์ของเล่นกันเองจากจินตนาการของพวกเขา

My installation comprises three cloth boats and several wooden ones made by children from my village.

Most of my work focuses on my village, including its environment and changes. The river, Ayeyarwady (Irrawaddy), is the most important in our country and my village is located on its bank. As a matter of fact, the natives who live along its banks experience the changes of the river, and the results of these changes, every year. The idea of boats is that even if they move forward silently, they still have a strong, functional presence on the river. They are both about disrupting the river scenery, and about confirming the river as a place of transportation for people and goods, and as a livelihood, providing fish. In addition, giving the installation another facet, the village children provide their toy boats, the ones they usually play with. Because ready-made toys are not available in the village, they have to make the toys themselves by hand, using their own creativity.

AUNG KO
MYANMAR

อังกะ เกิดเมื่อปี 1980 ที่เมือง Htone Bo สหภาพพม่า ปัจจุบันเขาอาศัยอยู่ที่กรุงย่างกุ้ง หลังจากจบการศึกษาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัย University of Culture กรุงย่างกุ้ง ตั้งแต่ปี 2002 เป็นต้นมาเขาก็เริ่มเป็นศิลปินเต็มตัว เขาสนใจเรื่องความทรงจำ และประสบการณ์วัยเด็กสมัยอยู่ที่บ้านเกิดซึ่งมักปรากฏอยู่ในงานของเขาในแง่ของแนวคิด เทคนิค และวัตถุดิบ เขาเข้าร่วมงาน Singapore Biennale 2008 (ร่วมกับ เซา อี เทียน และ ริช สไตรเมทเทอร์ ทราน) และงาน Fukuoka Asian Art Triennale ครั้งที่ 4 เมื่อปี 2009 และร่วมแสดงผลงานในนิทรรศการระดับประเทศ และระดับนานาชาติมากมาย ในปี 2011 เขาจัดแสดงผลงานเดี่ยวที่ Esplanade Jendala (Visual Arts Space) ในปี 2007 เขาริเริ่มโครงการสร้างสรรค์งานศิลปะในหมู่บ้าน โดยใช้ชื่อว่า “Thuye’dan Village Art Project” ซึ่งเป็นการเฉลิมฉลองเข้าสู่ปีที่ 5 ในปีนี้

Aung Ko was born in Htone Bo, Myanmar in 1980 and he currently lives and works in Yangon. After having studied Fine Art Painting at the University of Culture, Yangon, from 2002, he started his career as a full time artist. His interest in the memories and experiences of his childhood and events in his hometown followed him throughout his career, using them to select themes, techniques and materials. He participated in the Singapore Biennale 2008 (collaboration with Chaw Ei Thein and Rich Streitmatter Tran), the 4th Fukuoka Asian Art Triennale 2009 and a number of local and international group exhibitions. In 2011, he had a solo exhibition in Esplanade Jendala (Visual Arts Space) and Concourse Singapore. In 2007 he started an art project in his village called “Thuye’dan Village Art Project” which is celebrating its 5th anniversary this year.

คลาโร เจอาร์ รามิเรซ

คลาโร เจอาร์ รามิเรซ ศิลปินสื่อผสม เจ้าของผลงานจิตรกรรม ประติกรรม ภาพถ่าย และศิลปะจัดวางสื่อผสมที่เคยจัดแสดงที่จีน ญี่ปุ่น บังกลาเทศ เดนมาร์ก โปแลนด์ และสหรัฐฯ รามิเรซ เคยฝึกงานที่ NATIONAL ARTIST FOR VISUAL ARTS CESAR LEGASPI และ จบการศึกษาจาก University of the Philippines และ University of Santo Tomas เขาเคยเป็นที่ปรึกษาด้านศิลปะให้แก่หอศิลป์ และ โครงการศิลปะของพิพิธภัณฑ์ และสถาบันด้านวัฒนธรรมนานาชาติ หลายแห่ง รวมถึงสถาบันเกอเธ่ด้วย เมื่อไม่นานมานี้เขาเป็นภัณฑารักษ์ให้แก่งาน Nothing to Declare ที่ Yuchengco Museum และเป็นหนึ่งในสี่ภัณฑารักษ์ของนิทรรศการ Sungdu-an National Visual Art Exhibition จัดโดยพิพิธภัณฑ์แห่งชาติฟิลิปปินส์ในปี 2009 เขาเคยร่วมงาน Art Video Exchange จัดขึ้นที่ เมืองทรมส์โ ประเทศนอร์เวย์ และ 14th Jakarta Biennale และนิทรรศการศิลปะ Finale Art File and Mo Space Gallery ที่ฟิลิปปินส์

Claro Jr. Ramirez is a multimedia artist whose paintings, sculptures, photographs, sound works and mixed media installations have been exhibited in China, Japan, Bangladesh, Denmark, Poland and the United States. Ramirez is a former apprentice of the Philippines' National Artist for Visual Arts Cesar Legaspi, and a graduate of the University of the Philippines and University of Santo Tomas. Ramirez has worked as a consultant for artistic direction of exhibitions and new media projects at several museums and international cultural institutes, including the Goethe-Institut. Ramirez recently curated Nothing to Declare at the Yuchengco Museum and was one of the four curators of Sungdu-an National Visual Art Exhibition at the National Museum of the Philippines in 2009. He has just also recently participated in Art Video Exchange at Smallprojects in Tromsø, Norway and the 14th Jakarta Biennale, along with exhibitions at Finale Art File and Mo Space Gallery in the Philippines.

ฟิลิปปินส์

เอ็บ และ โฟล

ความพยายามในการนำงานศิลปะมาผูกโยงกับภูมิทัศน์ริมฝั่งน้ำย้อนกลับไปเมื่อ 13 ปี ในสมัยผู้ริเริ่มอารยธรรม (e.g. Riverwatch, Piso para sa Pasag [A Peso for the Pasig]) เมื่อมีการจัดการระบบน้ำกลางกรุงมะนิลา แม่น้ำปากลิกและสาขาของมันไหลผ่านชานเมืองหลายแห่ง ผมหวังว่าอย่างน้อยที่สุดผลงานศิลปะในโครงการ Riverscapes IN FLUX จากประเทศฟิลิปปินส์จะครอบคลุมทุกมิติ ผลงานจากสามศิลปินจากสามเกาะใหญ่ของฟิลิปปินส์ (ลูซอน วิซายา และมินดาเนา) ด้วยความพยายามที่จะกระจายความสนใจที่มักกระจุกกันอยู่ในภูมิภาคกลาง ผลสุดท้าย งานของ คริสติน่า ปอบลาดอร์ และจอน โรเมโร ก็มาบรรจบกัน แม้มาจากคนละฝั่ง ทั้งสองงานถูกตัดผ่านโดยสายน้ำ แสดงนัยของความเป็นผู้ครอบครองเสมือนการขยายเขตแดน แม่น้ำสองสาย จากสองมุมมอง ทั้งสองศิลปินใส่ความรู้สึกที่คล้ายกันลงไปในงาน หวังว่าผลงานทั้งสองจะทำให้สถานที่เหล่านี้โดดเด่นขึ้น ไม่ใช่สิ่งที่ถูกมองข้าม หรือเพียงเพื่อหาผลประโยชน์เพียงอย่างเดียว

Ebb and Flow

My earliest close-up attempt to bring my art into conversation with riverscapes dates back to 13 years ago when fairly early civil initiatives (e.g. Riverwatch, Piso para sa Pasag [A Peso for the Pasig]) in riverine regeneration centred on Manila's main water thoroughfare, the Pasig River with its tributaries running through several of the capital's arrabales (Span.: suburbs). It was in keen recognition of this interdependence of water systems that I'd first hoped that Riverscapes IN FLUX, at least from the Philippines, could have a broader reach. My initial impulse for Riverscapes IN FLUX was thus to tap into the work of artists from three sites spanning the Philippines's three main island groups (Luzon, Visayas, Mindanao) in an attempt to mitigate the way discourse and production opportunities continue to be centralized in the National Capital Region. Ultimately, with the work of Christina Poblador and Jon Romero, their artists' projects instead come across from two differentiated sites, both traversed by bodies of water, demonstrating variable notions of ownership. In a sense, it is riverwatching as territorialization. Two rivers, two points of view. The artists from the Philippines, Poblador and Romero, bring their own nuanced sense of place to these projects. In the end, the hope is that these projects highlight these places as being more than expendable and merely there for the taking.

2012

ศิลปะจัดวางสื่อผสมกับขวดแก้ว กล้องไฟ และกลิ่น

2012

Interactive mixed-media installation with
hand-blown glass bottles, light-cabinets and scent

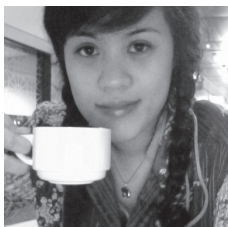
The Fragrance of the Marikina River

แหล่งน้ำสำคัญที่อยู่ทางตะวันออกของกรุงมะนิลาเรียกว่า ซาน มาทีโอ (San Mateo) โดยมีแม่น้ำมาริกินา (ภาษาตากาล็อกเรียกว่า Ilog ng Marikina) ตลอดทั้งชีวิตฉันอาศัยอยู่ใกล้กับแม่น้ำมาริกินา ในระยะทางที่สามารถเดินถึงกันได้ ปัจจุบันปัญหามลภาวะทำให้ฉันไม่อาจใช้เวลาพักผ่อนหย่อนใจบริเวณริมแม่น้ำได้ สิ่งแวดล้อมรอบตัวเปลี่ยนแปลงไปมากจนทำให้ฉันริเริ่มโครงการ “Perfume Bar” ขึ้นมาในปี 2009 เพื่อสำรวจความเสื่อมเสียของระบบนิเวศในเมือง โดยมุ่งเน้นที่บริเวณริมแม่น้ำ มาริกินา

หลังจากที่ได้ไปสำรวจหมู่บ้านอื่นๆบริเวณริมน้ำ ฉันคิดค้นน้ำหอมขึ้นมาสามชนิดเพื่อแสดงถึงสถานการณ์ของคนอาศัยอยู่ในบริเวณนั้น ผลงานชิ้นนี้พยายามใช้ประสาทสัมผัสจากการดมกลิ่นเพื่อเป็นสื่อให้เข้าถึงงานศิลปะ ผนวกกับวิชาการเป่าแก้วที่ฉันได้ศึกษามาเพื่อทำขวดบรรจุน้ำหอม

The main river system in Eastern Metro Manila is called the San Mateo - Marikina River (Tagalog: Ilog ng Marikina). I have lived within walking distance of the Marikina River my entire life. At present it is a struggle for me to find leisurely and pleasurable moments in my community because of the pollution of the river. The significant changes in my environment are what urged me to start my “Perfume Bar” project, which began in the year 2009 as a survey of the ecological deterioration of my city. This particular project focuses mainly on the Marikina riverside area.

After interacting and exploring with other villagers beside the river, I created three perfumes to express the situation of the people who live beside the river. This project is an attempt to use the olfactory sense of perception as a medium in fine art combined with my study of the art of glass blowing in order to create vessels for the perfumes.

GOLDIE POBLADOR

PHILIPPINES

คริสติน่า โปบลาดอร์ เกิดปี 1987 เป็นจิตรกร นักเป่าแก้ว และศิลปินแนวศิลปะจัดวาง ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่กรุงมะนิลา เธอสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาจิตรกรรมจาก University of the Philippines Diliman ในปี 2009 และเพิ่งเข้ารับการอบรมการเป่าแก้วจาก Scuola Abatte Zanetti ที่เกาะมูราโน ในปี 2009 เธอได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Ateneo Art Awards สำหรับผลงานชุด “The Perfume Bar” ซึ่งได้ไปจัดแสดงในงานนิทรรศการ “Thrice Upon A Time” พิพิธภัณฑ์ศิลปะสิงคโปร์ ผลงานของเธอเป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อม ความเชื่อเรื่องจิตวิญญาณ และความเป็นสตรีเพศ

Christina Poblador, born in 1987, is a painter, glass sculptor and installation artist based in Metro Manila, Philippines. She received her Bachelor of Fine Arts in painting at the University of the Philippines Diliman in 2009 and recently completed a glass blowing workshop at Scuola Abatte Zanetti, Murano. In 2009 she was shortlisted for the Ateneo Art Awards for her glass and olfactory installation “The Perfume Bar”, a version of which was subsequently included in the landmark exhibition “Thrice Upon A Time” at the Singapore Art Museum. Her works explore the layered relationships between ecology, spirituality and the feminine.

2012
วิดีโอจัดวางประกอบเสียงใช้เทคนิคการดัดแปลงวงจรไฟฟ้าและมี
ปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม

2012
Interactive circuit-bending sound and video installation

Sound Bridge

Sound Bridge เป็นงานศิลปะจัดวางประกอบเสียงที่ใช้อุปกรณ์ที่มีวงจรไฟฟ้ากำลังไฟฟ้าต่ำเชื่อมต่อกับขานซาลาที่มีรางรถไฟข้ามผ่านทางน้ำไหล รางรถไฟทำด้วยท่อสแตนเลสที่มีเสาไม้ค้ำยัน และจะผลิตเสียงเมื่อถูกสัมผัสด้วยมือทั้งสองข้างของผู้ที่ขึ้นไปเหยียบ และมีการติดตั้งรางเหล็กพาดผ่านทางเดินน้ำในสวนสาธารณะที่มีแม่น้ำ ลำธาร หรือน้ำตกในบริเวณใกล้เคียง มันคือความเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งแวดล้อมมนุษย์ และศิลปะ เมื่อคนยืนอยู่เหนือแม่น้ำและสัมผัสรางเหล็กก็จะเกิดเสียง และตัวเขาก็กลายเป็นสะพานเสียง คนที่ผ่านไปมาก็เกิดความสงสัยใคร่รู้ถึงกลไกการทำงานของเสียงนี้

งานชิ้นนี้เปิดกว้างให้คนเข้ามาสัมผัสพันธ์ โดยเขาสามารถควบคุมเสียงได้ด้วยการเดินข้ามเส้นทางน้ำ และสัมผัสราวเหล็กที่อยู่สองข้างของสะพาน ขณะเดียวกันเขาก็ได้ยินเสียงรอบข้าง เมื่อเสียงทำหน้าที่ในการดึงความสนใจจากผู้คนได้แล้ว เราก็มีโอกาสนี้จะเล่าให้พวกเขาฟังถึงเป้าหมายของโครงการ “Riverscapes IN FLUX”

Sound Bridge is a sound installation of circuit-bent sound devices created from low voltage electronic devices that are connected to a platform with railings over a waterway. The railings are made of stainless steel pipes supported by a wooden post, and produce interactive sounds when used and touched by the person walking on it. The sound sculpture is intended to be installed as a platform across a waterway in a public park with rivers, streams or waterfalls nearby. It connects the environment, humans, and art. When a person simultaneously touches the river and the metal parts of the sculpture, it produces a sound. By touching the metal bars of the structural connection, the person is also transformed into a bridge of sonic possibilities. And this sound will capture the curiosity of other people to experience or just to know how this thing works.

The public is invited and encouraged to interact with the installation. They can control the sounds by simultaneously touching the waterway and the metal bar. At the same time, they will be exposed to sounds of their surroundings. And then, they will notice that the sound is just attracting their attention to let us tell them about the aim of the “Riverscapes IN FLUX” project.

JON ROMERO

PHILIPPINES

จอห์น โรเมโร เป็นศิลปินและนักดนตรีชาวฟิลิปปินส์ ปัจจุบันเข้าร่วมโครงการ Aurora Borealis ซึ่งเป็นเวทีสำหรับ lush sonic soundscapes ในกลิ่นอายของการด้นสดแบบโพสต์ร็อกและอาร์มณเพลงป๊อป เขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังวงดนตรีหลายวงตั้งแต่ต้นยุค 90 และเป็นสมาชิกกลุ่มศิลปะหัวก้าวหน้า ELEMENTO ที่มี ลีริโอ ซัลวาดอร์ผู้ก่อตั้ง EXperimentation In Sound Art Tradition (EXIST) เป็นหัวหน้ากลุ่ม นอกจากนี้เขายังเป็นสมาชิกของกลุ่มศิลปินที่ Espasyo Siningdikato Gallery ในโครงการศิลปินในพำนัก และใช้เวลาว่างสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ โดยเฉพาะกราฟฟิคดีไซน์

Jon Romero is an artist and musician from the Philippines. He is currently involved in a project called Aurora Borealis, a platform for lush sonic soundscapes in the vein of post-rock improvisations and dream pop sensibilities. He has been silently active behind various bands in the local music scene since the early '90s. Jon Romero is also a member of the avant-garde collective ELEMENTO, a multi-disciplinary art collective spear-headed by Lirio Salvador, a sound artist and founder of EXperimentation In Sound Art Tradition (EXIST). In addition to this, Jon Romero is a member of the Espasyo Siningdikato Gallery's artists in residence program, and also dabbles in the visual arts, especially graphic design.

ขอขอบคุณ พันธมิตร และผู้สนับสนุน

ผู้สนับสนุน และพันธมิตรในการขนส่งผลงาน สำหรับนิทรรศการศิลปะ Riverscapes IN FLUX
ตลอดการเดินทางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

SCHENKER **giz** Deutsche Gesellschaft
für Internationale
Zusammenarbeit (GIZ) GmbH

Goethe-Institut Thailand

18/1 Soi Goethe, Sathorn Soi 1, Bangkok 10120 Thailand
T + 66 2287 0942-4 . F + 66 2287 1829 . E info@bangkok.goethe.org
www.goethe.de/thailand

